

FABIAN ANTON

**CELE MAI FRUMOASE
POEZII**

ARCULTRO MEDIA 2015

Editor: Arcultro Media
Corectură: Daniel Martin

CÂTEVA CUVINTE ÎNAINTE

Relativ tânăr, Fabian Anton „este un scriitor român. De profesie scenograf și regizor, s-a afirmat de-a lunul anilor mai ales ca poet, fotograf, grafician, jurnalist și editor.”¹

Deja controversat, datorită sprintenelii și neastâmpărului spiritului său (Zoe Dumitrescu-Bușulenga: „Fabian Anton - un tânăr îndrăzneț și năzdrăvan...”; Adrian Păunescu: „După părerea mea, Fabian Anton este cel mai important și autentic talent poetic al generației sale”; Lucian Boz: „... Ceea ce face astăzi Fabian Anton îmi pare extraordinar”; Horațiu Mălăele: „Acest poet îndrăgostit de carte, viață și lume se numește Fabian Anton”; Dan C. Mihăilescu: „Fabian Anton, un tânăr scriitor care are talent și are tupeu”; Pericle Martinescu: „Fabian Anton dovedește un spirit pătrunzător, incisiv, și poate tocmai de aceea, după părerea mea, el va deveni în timp pe cât

---

¹ Conform Wikipedia, enciclopedia liberă.

de celebru pe atât de controversat. Este o reminiscență a generației «Nu» lansată de Ionesco...”), Fabian Anton își onorează cu noblețe talentul ce i-a fost hărăzit, oferind generos bucăți din sufletul său celor ce-l frecventează.

Nu că n-aș împărtăși opinii atât de competente, dar pentru mine Fabian Anton, omul, e de o discreție care impune; e un interiorizat, e greu să te risipești în volute verbale într-o conversație cu el.

Dintre toate ipostazele sale, mie mi-e drag poetul, fiindcă în versurile lui îmi regăsesc trăiri pe care le uitasem.

Ceea ce țineți acum în mână e a cincea carte de poezii scrise de Fabian Anton (celelalte - „Mic tratat de colorare a nopții”, „Rituri de dragoste și ură”, „Scrisori către fluturi”, „Cehov și ceai”).

Fabian Anton e un poet de o sensibilitate și un rafinament estetic despre care îmi voi îngădui câteva păreri așezate, inevitabil, sub semnul subiectivismului.

E o poezie marcată de însemnele modernității, a-l încadra însă într-unul din „ismele” contemporane mi se pare o întreprindere oțioasă (de altminteri, autorul în-

suși refuzând - presupun - etichetări, vorbește cu surprinzătoare - pentru mine - străfulgerări de personalitate despre „stilul fabianesc / de a rămâne viu”, „modul fabian de-a-ți spune să mai stai” ori despre „o lume moartă dacă n-aș trăi”).

Dar, ca afirmația să nu pară orgolios tranșantă, voi încerca o aserțiune ce mi se pare tentantă și pe deplin acoperită de argumente. Cred că poezia lui Fabian Anton se situează vizibil pe coordonatele esteticii simboliste.

Ideatic privind (nu se pot ignora ecouri bacoviene), se poate vorbi despre viața citadină (un spațiu exclusiv urban, burgul cenușiu, cangrenos, „inegal și plictisit”, pe unde flanează - motivul vagabondajului - „demoazele”, „domnițe”, tristeți de cadril într-o lume mov - obsedant movul acesta ! -, în zilele în care „toamna tăcuse puțin, doar o clipă, știi...”). Pe dinăuntru, într-un blând și nevinovat murmur, confesiuni, neliniști, reveriile evaziunii, incertitudinile existențiale, peste toate, o tristețe inefabilă.

Formal („exteriorul” minulescian), preferința pentru locuri îndepărtate (Ca-

nada, Indii, Carrara, Bruxelles), flori și fructe exotice (ghimbir, vanilii, gloxinii, rodie, kiwi, anason), culori insolite („batis-te indigo”, „visând pepit”, „cer acaju”, „gre-ieri candel”, „flutura cea mov”), cifre sim-bolice („trei pești aurii, trei dorințe”, „și la babord am prins trei balerine”, „vom aprin-de lumini câte șapte”), referințe livrești (havuz, Cezanne, Rubliov, Balzac, Bach, Chopin, Sibelius, Korzeniowski).

Prea devreme gârbovit de-ntrebări, acceptând dezabuzat realitatea brută (de-zamăgirea îl poartă între surâs și lacrimă), poetul așază, fierbinte, în pagină, structuri metaforice consemnând experiențe sensi-bile, repetabile într-o mulțime indefinită de contexte. Într-o tonalitate generală de discreție elegiacă, accentuată de discon-fortul exterior („mi-s îngerii prea grei, nu îi pot duce”), în penumbra unei melancolii grave („sufletul norilor peste străzi răvăși-te de ploaie”), rareori săgetată de stări sufletești de o seninătate neașteptată („E-atâta primăvară între noi / miros a frezii, tu miroși a ploi”), poetul simte acut nevoia de iluzii („Avem nevoie de povești, de po-

vești / care să ne mintă / că-i bine, / care
să mă mintă / că ești").

Un spațiu privilegiat ocupă în poeziile lui Fabian Anton (nici nu se putea altfel) iubirea, izvorâtă din ceața amintirii („miroase-a ceai de iriși și smochine / și-a seara-n care totul a-nceput”), iubirea ca o înfrigurată vibrație ori un lamento discret („pășește-ncet, mi-e teamă să nu spulberi / tăcerile ce s-au ascun în crin”).

Perechea erotică („suflet cu două trupuri”) - partenerii chemându-se, original, fab și gab - își împletește trăirile în broderii sofisticate de lumini și umbre; cei doi împărtășesc decent voluptăți trupești și spirituale, oficiind cu smerenie cultul dragostei într-un climat de rafinament și delicatețe aproape ingenuă.

Un fragment consistent dintr-un text aproape integral citabil (poeziile nu au titlu): „...voi pune lângă pat pahare albe / în care-oi picura încetișor / nectarul orelor și-apoi cu salbe / îți voi încinge fragedul picior / tu vei zâmbi așa, ca într-o doară, / mîna îți vei întinde să mă rogi / să te pudrez ușor cu scorțișoară / linsă tiptil de greierii milogi / și-apoi, smulgând cearcea-

ful plin de șoapte / vom proiecta trei filme
pentru orbi / că prea-i septembrie și prea
e noapte / și-n sufletele noastre domnesc
corbi."

Stilistic, despre modul „fabianesc” (mă repet, epitetul îi aparține) s-ar putea alcătui un eseu. Cineva poate o va face. În ce mă privește, rețin că Fabian Anton practică în poeziile sale o scriitură elevată și rafinată, îmbinând nonșalant tonalități grave, grațioase ori de umor fin (excepționale epitete cu ecouri argheziene: „fragi dorinți”, „primăvară mătăsoasă”, „omizi cețoase”, „inimă franjurată”, „țigănci cu trup aliotman”, „amintiri vintage-aiuritoare”, „șoapte flu”).

Liber prozodic, mânuind abil un registru lexical generos (mari îndrăzneli lexicale!), în bună parte livresc, poetul realizează originale jocuri de nuanțe evanescente și lumini difuze.

Într-o lume a sa, în care „nu aveam habar că doare / să ai aripi la picioare / și să le înmoi când plouă / prin grădini pline de rouă”, pesimist privind viitorul creației sale („Eu o să scriu poeme, tu n-o să le citești”), poetul, „feliind catifelat lumina

grea", se mai „bucură" de câte ceva („uite, știu încă s-asfințesc") și mai speră: „încă e bine, încă e bine... / cât timp mai am felinare în mine".

E multă tristețe în poezia lui Fabian Anton. E nevoie de o anume complementaritate psihică pentru a-l citi și-a-l înțelege.

Fabian Anton scrie versuri adânc atingătoare sufletului meu.

În nopțile mele de veghe și restriște, le voi căuta de leac.

Petre COLĂCEL

**CELE MAI FRUMOASE
POEZII**

*

Mai știi aseară?
Defilau sub un cer acaju
părțile-ntregi ale inimei mele
și tu

prin burgul trist
ploaia-ncet se pornea
modul fabian de-a intra
mov în camera ta

și de-a lăsa ca-ntr-un joc,
să plutească-ntre noi
sfere de fum, căni cu ceai vanilat,
fluturi moi...

Căci mâine-i departe, departe, departe,
departe,
iar nici o durere din lume la doi nu se-
mparte
și vin iarăși zorii flanînd sub un cer acaju
și tot ce rămîne este inima mea răvășită...

și tu.

*

Îmi plimbam palmele pe trupul tău ca pe-o hartă...

Îmi șopteai, uite fab, munții aceștia mov poartă
atâtea amintiri și culori și dureri,
în văile trupului meu cresc iriși și tăceri,
dar, chiar și-atunci când totul în lumea mea
doare,
încerc să miros a vînt și a frunze cu rouă
și-a soare...

Și încercam să mi te imaginez așa, în micul
tău burg,
rostogolind mandarine pictate pe străzi
îmbibate de amurg,
purttîndu-ți ținuturile trupului tău ca o
trenă,
răvășind părul lung peste visul aciuat în
pernă...
Mă rog, încercam să-nțeleg tot ce anii tăi
poartă
și-mi plimbam palmele pe trupul tău.
Ca pe-o hartă.

*

În primăvara asta ca o carte
vreau să vă predic vesel din amvon
o idilă dintre un Crin de lapte
și-un melc bătrîn, peltic și monoton.

S-au întîlnit, ferindu-se de moarte,
în burgul plin de fluturi cu claxon.
Iar Crinul mesteca șerbet de șoapte,
iar melcul trist abia grăi: Pardon,

nu știți cumva cît este de departe
Irisul mov, Prea Parfumatul domn?
Am auzit că numai dînsul poate
durerile să le transforme-n somn

căci, de cînd v-am zărit cupa de abur
și am simțit aroma de vanil
nu am mai izbutit deloc să-mi satur
tristețile-mi din inima-n cadrul.

Iar Crinul, mestecînd șerbet de șoapte,
Se aplecă ușor și, surîzînd,
îi dantelă blînd melcului cu lapte
fiece geană și fiecare gînd.

Și-n primăvara asta ca o carte
mai poți încă zări prin vechiul burg
un melc pepit la braț cu-n Crin de lapte
grădinărind iubiri în dulce-amurg.

*

Erai atît de frumoasă, pluteai
ca un gînd peste lumea de ceară,
și ce trist era sufletul meu
și ce cald se făcuse afară.

Melci pepit pînă-n zori se căzneau
sîinii grei de dorinți să ți-i poarte,
sufletul violet desfrunzeau
de durere și silă și moarte.

Ne topeam în tăcere și-n ceai
și în crini cu arome de vară...
Erai atît de frumoasă, pluteai
ca un gînd peste lumea de ceară.

*

Ană a Înserării, mă mai știi?
Eram copil și melcii înhămam,
ronțăiam iriși mov în nopți pustii,
puneam la copt gutui albastre-n geam.

Din cînd în cînd, în zilele impare,
porneam înfrigurați să răvășim
parcuri ascunse-n care felinare
cu rouă candel încercam s-ochim

Și-n primăveri adînci și parfumate
sorbeam domol ceșcuțe cu cafea.
Și-au trecut anii, și le port pe toate...
Ană a Înserării și a mea.

*

Mai știi cînd îmi spuneai că Sfinții
nu locuiesc defel în Rai
ci stau ascunși în sîni și-n coapse
și, uneori, în căni cu ceai
precum acelea pentru care
pîn' la Stambul mă pui să zbor?
Mai știi cînd îmi spuneai că Sfinții
nu fac minuni ci fac amor
îmbrățișați de fin mătăsurii
pe care-apoi, în zori de zi,
le-aștern pe ale noastre trupuri
căci Sfinții sunt de fapt copii
- ce au rămas așa de veacuri,
fără vreo umbră de păcat -
iar seara-n vis, pepit creează,
icoane pentru sărutat?

*

Vroiam să-ți cumpăr mere și să le pierd
prin pat,
aroma lor divină să-ți îmblânzească trupul,
să parfumeze sînii, cearceaful creponat,
prin coji valsînd de seve să ne petrecem
timpul.

Ți-aș fi adus și ceaiuri, și boabe de cafea
purtate lin în coarne de melci în frac de
seară,
și ți-aș fi pus sub șolduri perne de catifea
și, presărat pe coapse, fum fin de
scorțișoară.

Dar iarăși cade seara pe clipele de mai
și iarăși mestec mentă, rupînd foi cu blegi
zile
visînd la anotimpuri în care apăreai
flanînd prin lumea noastră de farfurii și
bile.

*

La fiecare început de săptămână
Melcul cel mov, bătrîn și drăgăstos,
punea la plăci de patefon și lînă
Balada Crinului de lapte tos.

Se auzea atunci pînă-n Canada
Un pian albastru și tînguitor
prelins agale, cotropind livada,
semn că melcului mov îi era dor.

Și, îmbrăcat în straie de lumină,
cufundat blînd în șareta de pluș,
șuiera fluturii cu crinolină
în dansul lor tîmpit și jucăuș

să îi salveze viața și-amintirea
sînului mult prea copt de fragi dorinți
ce-l învăța tiptil ce e iubirea
atunci cînd nu ai casă ori părinți.

Ieșeau domol, încet, din poartă-n poartă
omizi geroase, greieri cu tambur,
furnici de gămălie, elfi cu toartă,
că prea era pepit și era pur

sunetul izvorât din dulcea casă
și prea era păcat ca să nu vezi
în primăvara asta mătăsoasă
rouă de pian, de-a dura prin livezi,

în timp ce, trist, în burgul fără carte,
Melcul cel mov, bătrîn și drăgăstos,
cînta peltic, sorbind cafea și șoapte,
Balada Crinului de lapte tos.

*

Aș scrie versuri triste, cu stoluri de arici
ce pleacă prin pădure căpșune să culeagă
și cu omizi albastre, prin lanuri de urzici,
cu amintiri de lapte și sufletul de fragă

ce devorează noaptea sonete fel de fel
și coapse-nfiorate agale devorează
aș scrie toate astea pe-un colț de șervețel
dar, vezi tu, pîn' la urmă doar sufletul
contează

iar sufletul meu, uite, e un paing bătrîn
(prea plin de cicatrice, prea gol de vorbe
goale)
ce încă mai visează să-ți prindă lin pe sîn
poeme kitsch și triste, uliți de abur moale.

Pierdut-am șapte ani și zece ruble
 tot colindînd orașele niznai
 în gri șarete, cu albaștri cai
 și fete triste, cu breton pe frunte,
 pierdut-am șapte ani și zece ruble
 eram sătul de viață și de ceai
 simțeam în suflet gust
 hai-hui de munte
 așa c-a fost de-ajuns să îmi spui Hai!
 să-mi prind pe umeri
 aripi, melci și funde
 și să pornesc așa, flanînd, prin Rai
 și era vară, și pisici albastre
 se așezau, culcuș, unduitor,
 torcînd hain,
 sub ghemul de mătase,
 un cîntec vechi, de jale și de dor,
 de presărat alene peste coapse
 ca noi, din nouri, să-i zărim lumina
 și, adunînd heruvii-n cete-cete
 să acceptăm aroma să ne-mbete
 și-apoi, domol, să treierăm grădina
 plină de greieri, iriși și subrete
 iar tu, îmbujorată de victorii,
 te-oi răsuci atunci și, surîzînd,

mă vei striga, batista fluturînd,
și-om trage peste noi, în stol, cocorii,
în burgul cu amoruri iluzorii,
cum lasă Domnul noaptea pe pămînt.

*

Ploaia nu va ajuta la nimic, la nimic
o să-nchid amintirile în trup ca-ntr-un plic
și o să mă gândesc la melcul cel mov și trist
ce ronțăie cupe de crini, ce nici nu știe că
exist
și la toate zidurile orașului tău mă voi gândi
și la literele desenate pe ele de greieri și
copii
seara, când eleve cu sîni vernil flanează
prin burg
o să mă gândesc la toate acestea
și-o să-ți spun uite fab, uite, curg
amintiri și cupe de crin și sîni vernil peste
noi
ca niște litere invizibile, ca niște altfel de
ploi
ploi pentru îngerii și pentru scafandri și
pentru
toate minunile ascunse în jobene de fetru
pentru că, vezi tu fab, am accent fain și am
dincolo, ascuns după ușă, mereu pregătit,
geamantan
cum au toți cei ce au pierdut tot, sau cum
au
motanii albaștri ce pe peron așteptau

atunci cînd, știi tu, am coborîț în lumea ta
așa că nu-mi spune că ploaia n-ajută...
nu ajuta, da
însă ce nevoie aș mai avea de ajutor
cînd mi-e de ajuns să fac semn cu degetul
prin aer
și apoi să cobor
și-n ploaia de vară, valsînd sub umbrelă,
să te știi fericit
pentru tot ce-am dăruit cîndva
pentru tot ce-am iubit
așa că, vezi tu fab, vezi tu, dimineți pot să
vină
eu sunt gata, am brodat îngerii mii-n
crinolină
și știi rugăciuni miliarde
și știi să aștept
toate zilele verii și toate nopțile ascunse în
piept
pentru că, da,
ploaia nu va ajuta la nimic,
la nimic
și-o să-nchid amintirile toate în trup
ca-ntr-un plic

Avem nevoie de povești, de povești
 care să ne mintă
 că-i bine,
 care să mă mintă
 că ești
 și că ploaia de mâine va da de-a dura-n
 drum
 sfere mii de vanilii, baloane mii de săpun
 născute din pipete lungi și din suflete de
 copii
 avem nevoie de povești care să ne spună
 că Îngerii-s vii
 și că ce dacă nu se văd ori nu se-aud ori
 nu-i simțim
 ei totuși sunt acolo și pentru asta-i iubim
 și pentru asta aprindem seară de seară
 candelile în ferestre
 pentru că avem nevoie, din cînd în cînd, să
 primim cîte-o veste
 să știm că totul e bine și că poți să zbori
 ori să mori
 dar, dincolo de toate, sunt Serafi și culori
 pe care, poate cîndva chiar o să le primești
 D-asta avem nevoie
 de povești,

de povești,
de povești
care să ne mintă
că-i bine,
care
să
mă
mintă
că
ești.

*

Mă învățai să spun rugăciuni
era felul tău de-a crede-n minuni
era felul tău de-a crede că zbori
„în rugăciuni nu poți niciodată să mori”
îmi spuneai și poate așa și era
și-nvățam rugăciuni să salvez lumea ta
și târgul de miercuri, și melcii cei triști
spuneam rugăciuni ca să știi că ești
și că, într-un fel, ne rugăm zi de zi
sperînd să mai fim înc' o dată copii
momind cu ceai mov roiuri mari de furnici
momind cu-amintiri tacticoase bunici
ce pun pe noptiere șerbet de căpșuni
- era felul lor de-a crede-n minuni...

*

Și vine toamna... melci cuprinși de lene
își lasă dîre mov pe damigene
ca să răsară-nmiresmate seve
din struguri striviți pacinic de eleve
ce, dănțuind, rostesc psalmi și invidii
pentru frumoșii feți, pierduți în Indii
cu cele trei vapoare și-o comoară
cărată după ei întreaga vară
cînd, la fereastră, fragedă și tristă,
le fluturai aiurea din batistă
iar ei, nepăsători la blînd Adio,
visau cînd iarăși coapsa-ți vor privi-o
și-or desena pe dînsa pești și semne
ce Îngerii din nouri or să-i cheme
ca să le-arate drumul spre iatac
în care diafan fecioare zac
și-așteaptă să le scoți din somnul lor
cu ceai de scortîșoară fiartă-n clor.

Îmi spuse melcul: Pune-ți șalul gros
 uite, afară ninge-așa frumos
 zăpezi așteaptă, pline de înfrîngeri,
 să le transformi înghetușurile-n Îngeri
 iar Îngerii, flănînd blînd peste noi,
 ne-or mîngîia cu ceaiuri și cu ploii
 deci hai, te-mbracă iute, nu e vreme
 și suieră-ți motanii ca să cheme
 sus, în ogradă, greieri și omizi,
 cheamă și urșii serii cei timizi
 fiindcă, vezi, e-apus și este lapte,
 e musai ca să trecem deci la fapte
 căci, pîn' la casa ei e-atîta drum
 că o să-ți faci iar gîndurile scrum
 iar ea te-așteaptă, fericit de tristă,
 sperînd că, totuși, undeva, există
 un conte d-ăla, cu armuri și vise
 cutreierînd toți codrii de narcise
 pentru a bate-n poartă, la castel
 și a planta, în dalbul suflețel
 de fragedă prințesă și în sînge,
 ceaiuri de crin pentru atunci cînd ninge.

M-ai învățat să-mi fie frică de moarte, s-o respect.

Îmi spuneai: nu oricui îi bate inima așa-n piept,

nu oricine se poate trezi trist și mov și tăcut,

trebuie să-ți fie teamă când lupii morții dinții-și ascut!

Și trebuie să știi că, de trăiești, trăiești doar așa

cum trăiesc fluturii, cum trăiesc eu în inima ta,

dintr-o întâmplare sau, cine știe, dintr-un soi de joc,

așa că teme-te de moarte și-n sufletul tău fă-mi loc

pentru că mâine-i departe și eu doar pe tine te știu

o să-ți aduc mandarine, o să bem ceaiuri pînă tîrziu, tîrziu,

și o să-ți fiu sabie, și-aromă, și cîntec, și scut,

dar teme-te de moarte atunci când lupii dinții-și ascut!

*

Toți melcii cred în Îngeri, îmi spuneai,
e plin de melci și de omizi în Rai
iar greierii, sihaștrii, în metocuri
spre Domnul urcă rugăciuni și focuri
în timp ce-n burgul plin de toamnă clovnii
aduc ceaiuri de nuferi la vecernii
ofrandă pentru sîni și pentru coapse
pierdute în cearceafuri de mătase.

Vom aştepta Crăciunul cum aşteptăm ca
 seara
 să ne pătrundă-n suflet cirezile de melci.
 Cum cîntă-n parcul veşted-fosforescent
 fanfara
 cînd, cu sîni plini de rouă, timid prin
 toamnă treci.

Vom invoca iar munţii şi rîurile toate,
 şi rugăciuni vom spune tot defilînd prin
 burg,
 căci, uite, brazii proaspeţi aşteaptă să ne
 poarte
 pe uliţe de abur pe care pepit curg

omături şi dantele dintre acelea care
 frumos erau ascunse în cufăr la bunici
 cînd noaptea-i sfîşiată de nori şi felinare
 purtate-n coarne fragezi de palide furnici.

Aşa că, uite ceaiul şi uite şi fularul,
 ţi-am cumpărat şi ghetе, şi fum ţi-am
 cumpărat.
 Îmbracă-te agale şi şuiеră-ţi canarul
 Crăciunul abia aşteaptă să fie colorat!

*

Mai știi cînd îmi spuneai că mă iubești?
Flanam pe ulițe din Comănești
cu unghia pe ziduri scrijeleai
fragmente de secunde și de Rai

iar eu, trist și albastru, decojeam
melci stacojii din frunze de castan
fără să știu iubirea ce-i sau cum
poate iubi un Serafim un fum

și-un timp am mers alături amîndoi
prin burgul tău de munte și de ploi
în timp ce-n urma noastră defila
prelung alai de crini în catifea

apoi noaptea lăsă peste pădure
un abur rece cu miros de mure

*

Mă păcăleai că n-o să mori
că sfinții îți oferă flori
numai așa... de pampleziri
că nu e sînge ci chefir
tot ce pe fluturi picurai
știai cît pierd atunci, știai
că dau și burgul dau și casa
pentru-ai tăi sîni și pentru coapsa
ce-o dezveleai în mov șarete
pe uliți mă-agățau subrete
ce îmi șopteau să-mi văd de drum
și-odat' un greiere nebun
chiar înălță un Psalm de șoapte
de tine să mă țin departe
dar nu-mi păsa căci te iubeam
seara plantam omizi în geam
iar dimineața lansam nori
să ai pe cer de abur flori

În urma ta rămase-n noapte
un melc bătrîn pe-un crin de lapte

*

Eram în Iași, flanam hai-hui
aveam trecut, aveai pistrui
și eram triști dar fericiți
pe uliți îngerii rățăciți
ne dăruiau șerbet de fragi
...bile din care, dacă tragi,
țîșnesc parfume și dorinți,
motani purtînd în gene Sfinți
și ziduri de-un albastru stins
din care seva s-a prelins
în timp ce noi priveam absenți
femei cu sîni impertinenți
ce își purtau prin burgul tot
viața cu-arome de compot

*

Sufletul norilor peste străzi răvășite de
ploaie,
pichere printre crini, liceeni, praf de
ceață,
convoaie de omide vernil traversînd în
calești
burgul ăsta de ceară îmbibat de povești
și-ntr-un colț, o bodegă unde poți dacă
vrei,
să te-ascunzi printre rafturi tot gîndind la
femei
ce, cînd seara se-așterne, tot momesc cu
fursecuri,
lumea trista din noi și motanii de miercuri.

Sufletul norilor peste străzi răvășite de
ploaie...

*

Orașu-i pustiu fără tine,
Orbi mov trag vedenii la sorti,
miroase a fum, prin vitrine
vezi îngerii călări pe cai morți

și-aș vrea o adresă, oricare,
să-ți las semnul meu de pe piept,
să-l prinzi delicat în clasoare,
să știi că-s aici și te-aștept

cu melci de-abanos la trăsură,
cu nori lini, din fulgi de gutui,
cu trese de crini la armură,
cu prima ninsoare. Rămâi.

*

Pe străzi siluete de ceară,
Tăceri peste-un burg înghețat,
Paltoane ce trupul și-l cară,
crochiuri de vis lângă pat,

cești mari, cu amprente celebre,
pisici scoborâte din Rai,
arome de sîni și decembre,
arome de coapse și ceai

și străzi, siluete de ceară,
zăpada ce-aseară căzu,
Heruvii ce sufletu-mi ară,
și sufletul virgulă Tu.

*

Vom căuta o gară, departe de aici,
ne vom retrage-n dînsa, ca să uităm de
toate,
pe linii ruginite vor trage mov arici
ce ne-or purta trecutul, blajin și demn, în
spate

la casa de bilete o să te instalezi
nu o să vină nimeni oricum, dar nu se știe,
poate-or să-apară Îngeri și-o să le
desenezi
bilete indecente pe flori de iasomie

eu, pe de altă parte, o să îmi trag chipiu
și uniformă d-aia din fir de levănțică
și o să fiu atunci acarul cel mai viu
și cel mai plin de vise din gara părăsită

iar seara vom bea ceaiuri din lemn de
scorțișor
și vom privi nostalgici peroane sub zăpadă
și-o să ne fie teamă, și-o să ne fie dor
de anii ce-or să vie, de viața asta fadă.

*

Este târziu, ce-aș mai putea să-ți scriu...
sunt ziduri mari de aer pîn' la tine
și aici e aproape iarnă și pustiu
și sfinți hoinari grădinăresc prin mine

dar ți-aș trimite ceaiuri și calești
cu cărți și vîsc și cu șerbet de pere
și sfere moi, umplute cu povești,
plutind, încet și bleg, prin încăpere

iar tu, din lumea ta de munți și crini
văzînd aceste daruri minunate
ai prinde felinare prin grădini
să simt că nu mai ești așa departe

și astfel peste noi ar trece ani
cu iz de smirnă și de mentă creață
cum trec motani de aur pe Lipscani
prin roua grea și mov de dimineață

*

Învată-mă un grai neinventat,
caută o parte din mine să creadă
c-aceasta e țara din care-am zburat
ținutul de-accente, de munți și zăpadă.
Atunci partea cea oarbă a mea
adulmecînd burgul, adulmecînd norii,
poate se va desprinde, poate va rezista
orașului tău, durerii, ninsorii.
Tu scrie-ți în palmă poeme și rugi.
Lasă-le ca, arzînd, să-nflorească
poate-așa o să vrei să mă-ajungi,
poate aripi de crini or să-ți crească.
Apoi fă-mi un ceai și așteaptă tăcut
părțile sufletului meu să se regăsească
și stai lîngă mine cum ai spus la-nceput
o gutuie iubind o fereastră.

Ce păcat că vine iarna când tu ești acum
 departe
 ar fi fost fain ca ninsoarea să o împărțim
 așa
 eu în partea mea de lume, tu în partea ta
 de noapte,
 tu în gândul meu sălbatic, eu, la fel, în
 tîmpla ta.

Ne-am fi odihnit atuncea ca doi urși sătui
 de viață
 - între noi doar Psalmii serii iar în noi
 tropot de cai -
 și am fi privit zăpada pînă când, spre
 dimineață,
 cu omăt în toată ființa ne-am fi cufundat
 în ceai.

Și apoi, plini de arome și de întîmplări
 haioase,
 am fi năvălit pe uliți, am fi șterpelit un
 brad,
 și-am fi împărțit colinde, vîsc și rodii pe la
 case,
 și-am fi colorat cu iarnă orășelul ăsta fad.

Însă acum tu ești departe, pentru îngeri
pun capcane
măcar ei să-mi fie-aproape pînă cînd o să
apari,
măcar ei să-și poarte leneși puritatea pe
divane,
măcar ei să-mi fie-n suflet, peste noapte,
iconari.

Să nu le spui, oricum ei n-or să vadă
 patria mea de munți și de zăpadă.
 N-or înțelege fab, și știi prea bine,
 ce dealuri și accente port în mine,
 de ce în suflet și-au făcut culcuș
 copiii îmbujorați de săniuș,
 de ce-mi pictează îngerii pe pleoape
 sfinți și psaltiri, căni cu cafea cu lapte,
 și tu știi fab că nu vor înțelege
 cărui destin mă-nchin și cărui rege
 șoptesc o mie una de povești.
 Să nu le spui, oricum, degeaba ești
 scribul tăcut al lumii mele mov
 - motan torcînd prin perne, în alcov -
 ei n-or să știe niciodată poate
 ce viu poți fi purtîndu-le pe toate
 în partea nevăzută a unui trup.
 La ei e iarnă și miroase-a lup
 și uite-i cum adulmecă spre seară
 sîinii de-omăt și coapse de fecioară.
 Așa că lasă-i fab, nu te băga,
 pășește dacă vrei în lumea mea
 și taci. atît. oricum ei n-or să vadă
 patria mea de munți și de zăpadă.

Nu am vîsc, nu am colinde, dar fac drumul
 pîn' la tine
 ştiu că sunt zăpezi imense, ştiu că viscole-
 au pornit
 am însă covrigi şi ceaiuri şi motani am luat
 cu mine
 şi sfinţi gata să mă-ajute de rămîn
 înzăpezit

o să mai dureze-o vreme, sunt oraşele-
 nghete
 şi sunt corbi cu măşti umane care drumul
 îmi aţin
 iar eu dragule, ştii bine, voi călători prin
 noapte
 doar cu scorţişoară-n gene şi lumina unui
 crin

o să trec hotare multe ca să-ajung pînă la
 tine
 voi lăsa în urmă regii, îngerii de tinichea,
 tot trecutul meu haotic, porci cu frac şi
 limuzine,
 ranguri fără demnitate, decoraţii din
 bezea

mă rog, tot ce lasă omul cînd tu îi rămîi în
minte
o să pun la colț de stradă înaintea de-a
pleca
mi-e de-ajuns doar ce-am cu mine, patru
psalmi și două flinte
ca să fiu jandarm de seamă cînd ajung în
lumea ta

Nu am vîsc, nu am colinde, dar fac drumul
pîn' la tine
știi că sunt zăpezi imense, știi că viscole-
au pornit
roagă-te numai să merit, roagă-te să-ajung
cu bine
și privește pe fereastră ca să știi de am
sosit.

Tu, Tată din ceruri, privește, ne iartă
 biet sufletul rob în trup de zăpadă,
 tăcerea prelungă, cuvintele goale
 și mîna ne-ntinsă spre mîinile Tale.
 Ne iartă orbirea și teama de noi,
 cămările-nchise și pasul greoi,
 ne iartă aripa purtată aiurea,
 ne iartă uitarea și iartă pădurea
 cea plină de Tine dar fără de schit.
 Mă iartă c-am fost uneori fericit
 și, fără să știu, am crezut că mă doare
 să-mi dau fericirea în palmele Tale.
 Și iartă, de vrei, tot ce-n urmă-am lăsat
 cu pete de tină, de ger, de păcat
 și iartă-mă Doamne că nu am zîmbit
 cînd trupu-mi purta urme-adînci de cuțit
 și n-am dat binețe cînd îngerii în zbor
 șopteau că-i de-ajuns și că-i timpul să mor.
 Mă iartă de toate și cîte-or mai fi.
 Miroase a iarnă și-a colind de copii
 și-a noapte miroase. e vremea de-acu'
 să ieșim noi Doamne și să intri Tu.

Dă-mi un oraș în care să dispar
 sau poate-un sat, sau doar o simplă casă
 o să-ți aduc halviță de mărar
 și ceai de crini, și checuri de mătasă,
 și melci haotici, îmbrăcați în frac,
 și vânători călare pe gazele,
 și tot trecutul meu de palid rac
 și clopoței de prins la ciuboșele
 de-o să trezești toți murii înlemnii
 când treci cu pas vioi pe strada noastră
 și o să te ridice-n slavă sfinți
 și-aromele vor exploda în glastră
 și-apoi atît să-mi dai, un loc peltic
 în care să dispar în trei secunde
 iar tu, privind cercelul din buric
 să știi că-n el de-acum mă voi ascunde
 și-o să mă plimb triumfător așa
 an după an și seară după seară
 pînă ce tot orașul va-nvăța
 povestea noastră fiartă-n scortîșoară

Vine Crăciunul, pregătit-am Doamnă
 din galantar piperul cel mai fin,
 în rouă-oi fierbe cupa dolofană
 a crinilor, cu abur și cu vin
 voi unge-ncet ferestrele și clanța,
 de tocul ușii, fin și decadent,
 voi pune să se frece-apoi mătasa
 motanilor cu nume indecent.
 Și cozonaci voi face-ntreaga noapte,
 și chifteluțe mov, de marțipan,
 și scrob de iriși incendiați cu lapte,
 și frigărui de fragi, și pandișpan.
 Și-oi scoate Doamnă, din fântâna veche,
 ciuturi de-arome puse la dospit
 și-oi răzui toți psalmii din perete
 - promit să-nvăț perfect să îi recit.
 Și-apoi, fiind gata cu acestea toate,
 voi atârna la poartă scortişori
 să te călăuzească lin prin noapte
 de o să vrei la mine să cobori...
 Afară roua-ncepe să se cearnă,
 în suflet îmi cresc flori de rozmarin,
 vine Crăciunul, pregătit-am Doamnă
 din galantar piperul cel mai fin.

Eu, regele de ceară din țara cea mai fadă
cînd ies pe stradă, uite, stîrnesc în urmă
sfînți

și-adun motani de abur în haine de paradă,
și cerbi cu nea în gene și diamante-n dinți.
Și-apar apoi piticii călare pe girafe,
și clovni ce incendiază buchete de bulion,
și vînători de clipe, de nori și-autografe,
și rodii storcînd seve din plăci de
gramofon.

În urma lor curg tainic globuri de fragi și
lapte

dintre acelea bune de atîrnat în brad,
și melci purtînd în coarne șerbet de mere
coapte,

și zaț torcînd trecuturi în căni adînci de
jad.

Întreg convoiul ăsta ce-mi urmărește pasul
pe alții-i fericește, pe mine nicidecum,
și-afară-i viscol groaznic și asfințește
ceasul,

și-n sufletul meu, iată, e iarnă și e fum.

Și-aș da oricînd alaiul acesta de lumine
- atît de gol de viață, atît de-amăgitor -

de-ai vrea să-mi ieși în cale cu ceai de
mandarine
și sîni pudrați pe-alocuri cu praf de
cimbrisor.

*

Era un soi de înger sau poate că era
un soi de crin de abur pășind în urma ta.
Mergeați așa, haotic, prin burgul înghețat
ca doi iubiți ce drumul alături l-au uitat
și prin nămeți și zloată ieșise un vecin
să vadă cât de tandru poate iubi un crin
și la ferestre calde se tot iveau gutui
să simtă-arama candel țîșnind din pasul lui.
Tu nu vedeai acestea, ți se părea normal
vecini, gutui și fluturi să iasă triumfal
cînd te ivești pe uliți, o doamne, nu știai
ce singură și tristă și palidă erai.

Afară ningeau șoapte, în tine ningea mov,
prin pomi dansau frenetic icoane de
Rubliov,
și-n insula de gheață ce burgul devenea
treceai cu-n crin de abur pășind în urma ta.

*

Începe anul, Doamne fă-i doar bine
celui ce îl aștept dar nu mai vine
ajută-l Doamne și pe el să vadă
orașele-îmblînzite de zăpadă,
ferestrele ce strălucesc în seară
cu flăcări de gutui și scorțișoară,
pune-i în cale cărți și câni cu lapte
ușor să poată traversa prin noapte,
adu-i aminte, cînd îi este greu,
de munții mov ai sufletului său,
și-n ale inimii vagi continente
fă-i insule de ambră și accente,
și apoi dă-i Doamne greieri cu fanfară
să-i cînte psalmi de rouă și de ceară
ca-nfășurat în cîntul nelumesc
să știe că-s aici și că-l iubesc
și că mă rog atît, să-i fie bine
celui ce îl aștept dar nu mai vine.

*

Știam să zbor albastru, știam să pierd
frumos
Zîmbeam simțind fierbinte crini împîlntați
în tîmple
sculptam îngerii impudici din lemn de
abanos
și așteptam șagalnic minuni să se întîmple

lăsasem tot în urmă, păstrasem doar un șal
pe care numai iarna, în zi de plictiseală,
ieșeau omizi de-angora, cu măști de
carnaval,
și pelicani de vată, și sfinți de scortîșoară.

Și era fain să ningă și fain să îi privesc
mă ascundeam ferice în mere fermecate
văzîndu-i cît de tandru prin perini
dănțuiesc
rostogolind prin aer sfere de fum și lapte

știam acestea toate și încă alte mii
- cum să-nflorești iluzii, cum să deșiri
metanii,
cum să rămîi cu aripi și suflet de copii
cînd burgul putrezește și te apasă anii -

însă mă săturasem să tot flanez hai-hui
știi fab, eram sătulă de-atîția regi de
gheață
vroiam să-mi prind odată aripile în cui
să-mi decojesc în tihnă tăcerea de pe față

și, ronțăind amurguri, să simt pînă la os
aromele ivite altare mov să umple
Știam să zbor albastru, știam să pierd
frumos
Zîmbeam simțind fierbinte crini împlîntați
în tîmple

*

Vor veni îngeri celebrii și motani meticuloși
ne vor depăna povestea celor ce-au fugit
de-acasă
ne vor costuma în ghinde și în crini
morocănoși
vor sorbi șerbet de-alune din jobene de
mătasă

peste noi vor trece norii, peste nori vor
trece sfinți
o să incendiem tot burgul cu făclii muiate-n
sare
vor ieși pe străzi canarii să ne vîndă pe
arginți
vor ieși pe ziduri melcii cu biserici în
spinare

și vom înălța baloane colorate indecent
și vom scrie rugă obscene tot sperînd într-
o salvare
și-om flana apoi albastru prin orașul
transparent
- două umbre de zăpadă cu iluzii în spinare
-

pîna cînd vom trece munții, pîna cînd vor
trece ani
și-n sfîrșit vom înțelege ce frumos
pierdut-am totul
și ne vom retrage-n tihnă într-o stîna cu
ciobani
să ne mîngîie pe suflet mieii de mărar cu
botul

Și va veni o vreme când totul va fi ceață,
 prin burgul nins de ploaie vor înota cirezi,
 și-mi va fi frig și silă ca într-o dimineață
 în care-n niciun înger nu o să poți să crezi.
 Vor străluci în geamuri batalioane triste
 de dame îmbufnate și conți triumfători,
 prin pomii grei de noapte vor atârna
 batiste,
 în sufletele noastre se vor ascunde nori.
 Și-ți voi suna la ușă dar nu îmi vei
 deschide,
 și-ți voi lăsa cafeaua cu lapte lângă prag,
 și ți-oi broda cuvinte și versuri insipide,
 ca să zîmbești în taină și ca să îți fiu drag.
 Iar tu, nedumerită, ascunsă în dantele,
 sătulă de orașul în care ne-am topit,
 vei șuiera trăsura și melci în catifele
 te vor purta albastru prin parcul adormit
 ca să te coloreze și ca să uiți de toate
 câte ți-au scris în palmă nebunii de la schit
 și-o să te știu frumoasă și vie și departe
 și, știind acestea toate, o să fiu fericit.

Vom mirosi a vară, a mere și a Iași,
 ne vom plimba pe uliți cu crini pepit în gură,
 din pasul nostru-or crește, blajini și
 pătimași,
 melci tuieși de durere, de nori și băătură.
 Tot târgul, frînt de soare și-nmiresmat de
 tei,
 va șuiera eleve cu sîni de mandarine
 să-și zăngăne albastru zefirul din cercei
 ca să momească stoluri de îngerși și albine
 ce-or să se-așeze palizi pe umărul tău stîng
 tocîndu-ți la ureche vecernii de socată
 în timp ce pelicanul, cuminte și nătîng,
 va înălța baloane să nu fi deocheată
 de târgoveții veștezi ce ieri, în urma ta,
 cădelnițau cu bragă secundele soioase
 pe cînd, la ceas de seară, motani de catifea
 își pendulau tristețea prin suflete și case.
 Apoi ne vom întoarce, ferice și trufași,
 să povestim această dementă aventură
 și-om mirosi a vară, a mere și a Iași
 și-a trupuri infinite cu crini pepit în gură.

*

Dinspre Sibiu treceau cirezi de nori căprui
Ne simțeam calzi și blînzi și mov și-ai
nimănu

Și colindam întregul burg, și ne iubeam,
și ne-admirau sfinți de cireșe de la geam

În jurul nostru tîrgoveții vindeau jazz,
motanii beau tincturi de rouă de necaz
cînd tu treceai așa hai-hui pe lîngă ei
cu trupul tău așa ușor, cu sîinii grei.

Și ne era dor de părinți și dor de noi
Tot ronțaiam tulpini albastre de trifoi
și-n urma noastră creșteau vise și arici
și era fain ca într-un cînt de Bregovic

Și făceam planuri de eșec în asfințit
În suflete ne mirosea a vînt cosit
Iar prin Sibiu treceau cirezi de nori căprui
Și eram triști și fericiți și-ai nimănu...

Tîrziu o să știi c-ai plecat, c-ai plecat...
 Motani de-alabastru vor toarce în pat,
 deasupra tăcutei carafe cu vin
 pluti-va mireasmă de floare de crin
 va fi o zi sfîntă cu ploaie de vară
 ieși-voi cuminte și trist pe afară
 și mă voi plimba alene prin ploi
 cu gîndul la îngerii, cu gîndul la noi
 în jur vor cădea din cer minutare
 și sfinți de angora vor pleca din altare
 și burgul întreg va fi apă și fum
 cum este povestea noastră de-acum
 și-apoi, pe o bancă, ascuns de priviri,
 voi ronțăi smirnă, și nori, și-amintiri
 și voi scobi pepeni, să aflu în ei
 momeli pentru tine, momeli pentru zei,
 arome zemoase și dulci și ușoare
 de oblojit sîinii și coapsele tale,
 tincturi de luat seara cu flori de năut
 să uiți că ești singur și cît ai pierdut.
 Iar într-un tîrziu, prin noaptea amară,
 prin pătura deasă de ploaie de vară,
 mă voi amăgi că-i ok, cam visat
 uitînd că exist, c-ai plecat, c-ai plecat...

*

Peste case vara-și lăsa abur greu cu miros
de tămâie
sus, la birtul din colț, te serveau cu năut și
șerbet de lămâie
se-nserase când tu, în rochiță fru-fru, mi-
ai spus hai
și, cu tine de mână, am urcat năucit în
tramvai
era gol, doar în față, pe-un scaun, un înger
marin
alegea știri pompoase din pahare imense cu
vin
se-auzea-n difuzor cum cânta un canar
plictisit
și mi-ai zis să-ți spun Crin și timidă apoi ai
zîmbit
totu-n jur se topea de atîta căldură și dor
mi-ai șoptit uite fab, totul este atît de
ușor
e de-ajuns să-mi dai mîna, să pornim
alandala prin noapte
străzile-s cozonaci, casele sunt carafe cu
lapte,
și-atunci, fab, spune tu, n-are rost să
rămînem aici?

doar un semn dacă fac am pe glezne convoi
de furnici
ce-mi presară pe coapse cornulețe de
ambră și ceai
vezi tu fab cât de fain, cât de mov poți trăi
în tramvai?
Are rost să cobori într-un burg de cretini
incolori
cînd vatmanu-ți oferă pe tavă petale de
nori?
Doar un semn dacă fac și din geamuri
țîșnesc pelicani
uite-i, lasă prin aer biscuiți cu susan,
diafani,
pentru greierii palizi și sfinții de fum de la
schit
ce, cînd trec, or să sune din toacă
albastru-pepit
să anunțe orașul că flanăm ne-ncetat pînă-
n zori
hai, am melci parfumați și minuni, n-are
rost să cobori...

Peste case vara-și lăsa abur greu cu miros
de tămîie
sus, la birtul din colț, te serveau cu năut și
șerbet de lămîie

se-nserase cînd tu, în rochiță fru-fru, mi-
ai spus hai
și -am rămas lîngă tine, și-am trăit fericit
în tramvai

*

Îmi place cînd plouă, e-un fel delicat de-a
muri,
un mod delicat de-a învinge prin ceața
orașului gri
să-ți plouă în suflet arome de toamnă și
nori
să vină țigarii să fure din unghii culori
iar tu să stai palid și trist, ca un zid
prăbușit
pe care vin îngeri să scrie poeme albastru-
pepit
și-afară să fie doar munți infiniți și tăcere
să care ogarii calești unse fraged cu miere
prin burgul afundat în atîta durere și
scrum
și-n trupul tău fraged să fie doar lapte și
fum
de smirnă în palme de greieri, de crini și
copii.
Îmi place cînd plouă. E-un fel delicat de-a
muri.

Hai să inventăm un catalog cu plecări
 cum lăsăm în urmă peroane de gări,
 cum răvășim prin paturi cearceafuri
 albastre
 cum părăsim zîmbind aroma din glastre
 și mai ales fab, hai să scriem cum părăsim
 toate trupurile astea de ceață pe care le
 iubim
 și cum plecăm așa, fără sens, spre nicăieri,
 fără să știm cine suntem ori cine-am fost
 ieri
 o să stăm să scriem încet, la masa din
 ogradă,
 în jurul nostru vor fi rodii și mov păsări de
 pradă
 eu o să-ți dictez tot, absolut tot, să știi
 de dincolo de gard se vor auzi rîsete de
 copii,
 iar noi o să scriem zile-ntregi neîncetat
 despre tot ce-am pierdut, despre tot ce-
 am uitat,
 și-apoi foile toate, sute, chiar mii de foi,
 le vom face avioane, le vom da drumul prin
 ploii,
 și poate, cine știe, în altă țară, cîndva

se vor opri în sfârșit pe-o masă cu catifea
și cu pahare d-alea lungi, de cleștar,
și-n fața mesei, pe-un scaun, un Seraf de
muștar
le va desface încet, cu aripa le va netezi
ușor
va citit ore-ntregi tot ce-am scris, tot ce-
au prins ele-n zbor
apoi va ofta cum oftezi tu uneori,
se va ridica, va ronțăi agale petale de flori,
iar noi vom fi fericiți știind că de-acum va
purta
toate plecările noastre ascunse-n inima sa.

*

Peste burg e doar luna ca un fruct de lămîi
tu, copil de decembrie, pentru cine rămîi
cînd zîmbești și îți prinzi păsări albe în păr
cînd îmi spui, uite fab, viața este un măr
pentru cine torci crinii, pentru cine visezi
cai de vată de zahăr călărind îngerii verzi
cum prinzi clipa ce zboară, pentru ce
insectar

ții moneda de zahăr marinată-n muștar
și cum poți, mai ales, nesfârșit să mai zbori
peste lumea aceasta de durere și nori?

Peste burg e doar luna ca un fruct de lămîi
tu, copil de decembrie, pentru cine rămîi?

Din rochia mov,
cu falduri șui,
zîmbea o sfîntă cu pistrui
afară era toamnă gri
cu clinchet veșted de copii
motani cu sufletul de ceară
torceau parfum din călimară
iar peste burg se așternea
o dimineată de cafea
uimit de pasul tău ușor
îmi cumpărasem un covor
și, plin de melci
și de răbdare,
îl învățam atent să zboare
peste păduri de sicomori
pe unde te plimbai în zori
iar el, persan, fără deranjuri,
îmi purta rănile pe franjuri
și ți le arăta pe rînd
- în căptușeala unui gînd -
să nu te sperie cumva
tristețile de mucava
și orele pudrate-n ceață
cu care defilam prin viață
apoi s-a înserat trei crini

scăpați din leșă de vecini
ne-au prins în sfere de compot.
apoi s-a înnoptat de tot.

Ce să-ți spun? Port în trup îngerii palizi și
goi

Te priveam fericit din păduri de trifoi
Mă priveai surîzînd, nu credeai că se poate
să îți prinzi peste suflet trena lungă, de
lapte,

să flanezi dantelat peste burguri de ceață
Defilai la-ntîmplare, deșirînd ca o ață
un mănunchi de-amintiri peste ziduri
străvechi

erai mov, infinită, aveai nori la urechi
și-ascultai melodii inventate pe loc
îmi spuneai, uite fab, ține doar de noroc
dacă zbor, dacă mor, dacă mîine zîmbesc
la ce bun să regret, la ce bun să gîndesc
ce-o să pierd de rămîn, ce cîștig dacă pleci
viața-i doar un fular pentru nopțile reci
și-n orașul acesta îmbîcsit de tăceri
presar greieri de cimbru și motani efemeri
și minuni șapte mii pot să-ți dau ca să știi
că rămîn - scortîșoară pentru clipele gri
deci vorbește-mi de tine ca să aflu de noi...

Ce să-ți spun?

Port în trup îngerii palizi și goi.

Aseară m-am plimbat fab, d-aia n-am mai
 sunat,
 oraşul era mov şi ceţos şi pe-alocuri
 brumat
 şi-am ieşit pe la şapte, mi-era silă şi frig,
 aveam viscol în suflet şi-aveam chef să te
 strig
 iar bodega din centru în absint se topea
 mirosea a tăcere, şi a fum, şi-a cafea,
 pe la geamuri soioase se-aprindeau
 amintiri,
 şi ieşeau precupeţe cu trecut în priviri
 să ne vîndă iluzii şi să cumpere ploi
 pentru norii din trupuri, pentru noaptea din
 noi,
 eu zîmbeam fab, tu ştii cum zîmbesc uneori
 cînd îmi spui că e toamnă şi mă minţi c-o să
 mori,
 şi-ncercam să îmi spun c-o să pot într-o zi
 să acopăr cu smirnă tot ce-n tine e gri
 să salvez într-un fel tot ce-n mine-ai
 lăsat,
 căci eşti mult prea departe şi e mult prea
 păcat
 să numim toamnă cîmpul învelit în rugină

toamna mea e Chopin, și e ceai, și lumină
și-uneori ești și tu, când rămâi lângă mine
și mă-ntrebi aiurit ce-ntîmplare ne ține.
Am flanat ore-ntregi, d-aia n-am mai
sunat,
și orașul e mort, și cețos, și brumat.

*

Am doar doi motani, un trecut și pe tine
flanez arogant către iarna ce vine,
cu nouri în trup și viscol prin păr,
cu toamna ca singurul meu adevăr

În zori năvălesc pe străzi afumate,
la birtul din colț cumpăr crize și lapte,
și ziare de-un secol din care extrag
povești idioate despre ce mi-a fost drag

iar seara mă văd cu profesori cărunți,
prizăm afinată, și ceață, și munți,
și tot povestim despre cum ne răsari
toți crinii din suflet prin burg când apari

și-apoi mă întorc aiurit către casă,
las haina pe scaun, tăcerea pe masă,
și-adorm pe pervaz, lângă orele seci,
să simt când prin viață hai-hui o să-mi
treaci.

Hai, șterge bine geamul sau nu, lasă-l așa,
 e-atîț de aburindă și tristă ființa ta
 încît prea mult îmi place, nu mai am chef să
 văd,
 ce tărăboi e-n lume, cît mov și cît prăpăd

Voi fierbe bine ceaiul, tu o să-mi spui
 povești,
 din jilțul cald și aspru te voi privi cum
 crești,
 de pe pervazul verde îmi vei zîmbi ușor,
 și-o să ne fie toamnă, și-o să ne fie dor,

de burgul nostru palid, și inventat, și mic
 cu vînzători isterici de nuci și loz în plic
 și cu motani destoinici pe care altădat
 în spumă de iluzii și vin i-ai botezat

și o să fie ceață la fel cum e în noi
 și din altare-o ninge cu îngerii blegi și goi
 și or să vină preoți să-ți scrie-ncetîșor
 pe coapse și pleoape sonete de amor

iar tu vei sta pierdută, sub colbul de-
 amintiri,

vei ronțai dantelă, și nouri și priviri
și de atîta noapte și-atîta infinit
vei crede că-s departe, că-s mut ori c-am
murit

dar eu voi sta cuminte de dincolo de geam
gîndindu-mă la anii în care te pîndeam
iar cînd vei stinge lampa, crezînd că nu mai
vin,
voi bate în fereastră cu-aroma unui crin

În mine crini învîrt mătăanii, în tine îngeri
 prășesc nori,
 deprinde-mi gîndul să îmi fie plin de arome
 și culori,
 învață-mi inima să bată dup-un tic-tac
 imaginar,
 și, cînd ai timp, te rog deprinde-mi
 tăcerile din calendar.

Eu ți-oi aduce-n schimb poeme arse în lemn
 duios de soc,
 voi scrie psalmi de scortîșoară pe zidurile
 de la bloc,
 și seara, cînd nu ești în preajmă, în fin
 balans m-oi legăna
 să vezi ce toamnă izbucnește din arborele
 de cafea.

Iar tu, zîmbind a mirodenii, vei arde
 sîmburi de gutui
 să afle toți c-al tău suflet nu aparține
 nimănui
 degeaba tot încearcă fluturi minuni de
 astrahan și fum
 ești prea sătulă de iluzii și-n jurul tău e

prea mult scrum

Așa că hai să facem pace, trage fotoliul la
pervaz
s-auzi ce noapte e în lume, și ce dezmăț, și
ce extaz,
și-apoi hai să închidem ochii și să sorbim
șerbet de flori,
în mine crini învîrt mătăanii, în tine înger
prășesc nori...

*

Nu mai cred în nimic, ce rost ar mai avea
ruga mea să umbrească partea stîngă a ta,
gîndul meu să rănească umbra trupului tău
cînd afară e toamnă și în mine e hău

și în ce să mai cred, în altare de fum,
în copiii scheletici ce se joacă în drum,
în amoruri cretine ce din noi s-au cărat
ori în tine, cel trist și-obosit și-ncruntat

spune-mi, fab, ce ai face, psalmi cui ai
înălța
cînd ți-e viața doar ceață cu miros de
cafea
cînd acasă e doar un cuvînt idiot
cînd uiți ziua de mîine dar în rest știi cam
tot

ai zîmbi, ai cînta, te-ai plimba pe sub ploi,
ai aprinde poeme peste bălți de noroi,
ori mi-ai vinde iluzii să salvez lumea ta?
Nu mai cred în nimic, ce rost ar mai avea...

*

Poate că Dumnezeu e-un soi
de frig ce bîntuie prin noi,
un soi de nea pe care vrei
s-o presari noaptea pe alei,
un soi de nor, un soi de cînt,
un crin cu-aromele în vînt,
un fel al tau de-a lăcrima,
un fel de-al meu de-a spune da,
un înger mov, cu umeri goi,
ce-apare uneori în noi,
ori, fab, mai știi, poate că este
un plic ce învelește-o veste
pe care-o așteptăm de-un veac,
ori poate că sunt eu, cînd tac,
ori poate că ești tu, cînd scrii
dezamăgiri și poezii
ori poate Dumnezeu e-un soi
de suflet îmbrăcat în ploi.

Părăsisem oraşul ca şi cum părăseam
 umbra chipului tău risipită pe geam,
 umbra trupului meu ce apune în tine,
 uliţa presărată cu tăceri şi lumine,
 trei cuvinte cretine care şi astăzi dor,
 holul alb, ce miroase doar a noapte şi-a
 clor,
 toamna-n care, odată, mă-nvăţai să
 zîmbesc,
 crinii mov, plini de rouă, ce în suflet îmi
 cresc,
 le lăsasem pe toate risipite uşor
 precum lasă copiii amintiri pe covor
 şi zîmbeam fab, tu ştii cum zîmbeşti uneori
 când ţi-e silă de moarte de îţi vine să mori
 încercînd să mă mint, încercînd să mai
 sper,
 că există în mine o fărîmă de cer
 unde îngerii tăi s-ar simţi ocrotiţi,
 unde-n nori aburînzi dorm motani fericiţi,
 o fărîmă albastră pentru cel care vrea
 să păstreze sub ploape partea vie a mea.

Părăsisem oraşul ca şi cum părăseam
 umbra chipului tău risipită pe geam...

*

Presară sare de mandarine în drumul meu,
orașu-i mort, vîntu-i năprasnic, drumul e
greu,
abia mai văd în jur de viscol, abia mai pot
să-ți apăr trupul de noaptea asta ce
sfarmă tot.

Degeaba rugii, degeaba îngerii, degeaba
psalmi,
au ruginit sfinții de toamnă de pe Lipscani,
parcul e plin de crini și moarte și-alei de
scrum,
și-n mine, fab, sunt nori albaștri și pești de
fum.

Va mai dura pîn' să ajungem, va mai dura,
pînă s-ating sufletul tău cu umbra mea,
să ai răbdare, o să dureze mai mult de-un
veac
pîn' vor găsi poveștii noastre poate un leac.

Pînă atunci lasă să curgă timpul hai-hui,
scrie poeme înmiresmate, ascunde-n gutui
tot ce ți-am spus, tot ce ți-am dat, tot ce-

o să fiu,
să schimbi ceva, crede-mă, fab, este
târziu.

Presară sare de mandarine în drumul meu,
orașu-i mort, vîntu-i năprasnic, drumul e
greu,
abia mai văd în jur de viscol, abia mai pot
să-ți apăr trupul de noaptea asta ce
sfarmă tot.

Ce bun fusese-aseară Dumnezeu,
 te făurea ca să nu-mi fie greu,
 îți dăruise vreascuri și chibrit
 să-mi luminezi destinul asfințit
 și te fixase, la-nceput de iarnă,
 durerile prin tine să se cearnă.
 Și eram trist, și eram fericit,
 văzînd cîtă lumină a irosit
 să te clădească așa, crin de amintiri,
 înveșmîntată-n rouă și priviri.
 În zilele de marți clădeam în gînd
 psalmi de gutui și candelă de vînt
 și ode fisticii, și sfinți de seu,
 să te ferească, îngere al meu,
 de-orașul ăsta scufundat în ceață,
 de vîntul orbitor de dimineață,
 și mai ales departe să te țină
 de umbrele ce dăntuiesc în tină.
 Speram, poate mai sper încă și-acum,
 să ne-ntîlnim cîndva pe-același drum
 tu fum, eu suflet bleg de scortîșoară
 am fi rămas așa pînă spre seară
 sorbind absint și depănînd ispite
 din trupurile noastre istovite.
 Am fi surîs apoi de despărțire

și ne-am fi dăruit, ca amintire,
o zi de marți, geroasă și albastră,
precum fusese toată viața noastră.

Ce bun fusese-aseară Dumnezeu
te făurea ca să nu-mi fie greu...

*

Care parte din mine se va stinge întâi?
Partea mov, infinită, ce-și dorea să rămîi?
Partea trist-dantelată ce știa c-o să zbori
din orașul acesta de iluzii și nori?

Poate partea albastră ce-ți șoptea-n zi de
mai
c-a iubi nu înseamnă decît Cehov și ceai.
Sau secunda aceea cînd ieșeam printre ploii
să mă bucur de moarte, de Sibelius, de
noi...

Poate clipa hai-hui cînd, sătulă de tot,
desenam elefanți din șerbet și compot
și pe străzi inundate și albastre-i lăsam
marșul lor să strivească ce suntem, ce
eram...

Care parte din mine se va stinge întâi?
Partea mov, infinită, ce-și dorea să rămîi?

De-atîta toamnă ce-o mai rămîne oare din
noi,
cărări de oase, chipuri de ceară, trupuri de
ploi,
gînduri de piatră, vești de un secol închise
în plic
străzi fără umbre, eu fără tine - adică
nimic

lumea aceasta va înțelege poate cîndva
cît de tăcută, cît de albastră era viața
mea,
cît de în urmă lăsasem totul ca tu să rămîi,
cum ne-ocroteau, noapte de noapte, îngeri
căprui

în burgul ăsta plin de iluzii vor exista
bîrfe de aur plutind atroce prin cești cu
cafea
și curți încinse în care zburdă stol de copii
toate-or să fie numai tu astăzi n-o să mai
fi

și ca un viscol ori, uite, poate doar ca un
gînd

se va aşterne un soi de abur peste pământ
ca să topească povestea asta din amândoi
să lase-n urmă doar ploi absurde, frig și
noroi

De-atîta toamnă ce-o mai rămîne oare din
noi,
cărări de oase, chipuri de ceară, trupuri de
ploi,
gînduri de piatră, vești de un secol închise
în plic
străzi fără umbre, eu fără tine - adică
nimic

*

Ce pot să-mi doresc de la ziua ce vine
zăpadă, Moldova, Ravel și pe tine
în rest nici nu-mi pasă, nici n-am ce-mi dori
în mine e viscol, afară e gri,
din cînd în cînd strada răsună agale
de urși rebegiți, îmbrăcînd haimanale,
și urlă colinde-n miliarde de forme
prin burgul apus, cu damf de șaorme
dar, fab, știi prea bine, am tot ce-am visat
motanul de-angora flanează prin pat,
pe masă am ceai, și poeme, și mere,
și nuci colorate, și crini, și tăcere,
mai ies cîteodată pe strada ridată
purtînd vicii scumpe prin iarna sărată
și-s singură, da, fiindcă știu să zîmbesc
- cum bine spuneai, doar cei singuri iubesc

e tot ce mai vreau de la ziua ce vine
zăpadă, Moldova, Ravel
și pe tine

fab, cine îți va spune azi
 bună dimineața
 ceaiul de pe noptieră,
 pădurea, iarna, ceața,
 cristalul de murano pe care-a ațipit
 crema de portocale ridată de cuțit
 ori poate Bach,
 ori poate, cum știi, adeseori
 aroma scorțișoarei va năvăli în zori
 gata să incendieze perdele de trifoi
 și sufletul tău palid,
 înveșmântat în foi
 de misterioase versuri,
 de amărui trecut,
 hai, spune-mi, nu te teme,
 știi bine c-am avut
 mereu de partea noastră
 tot ceea ce-am ratat
 știm să iubim feroce
 căderea în păcat,
 știm să plutim albastru
 pe străzi scăldate-n nori,
 purtăm în trup fantasme,
 și spaime, și culori,
 prin inimile noastre

agale pasc motani,
colecționăm iluzii
cum alții-adună bani,
și tot sădim distanțe
ca să putem uita
cum adormeam cu sînul
lipit de tîmpla ta.

fab, cine îți va spune azi bună dimineața...

*

Aerul crud al tristeții... Ce mai rămâne de-
acum?

Vîntul cu arome de sare ce se răscoală în
drum,

ceaiul de crini, călimara plină cu tot ce n-
am spus,

gîndul meu plin de amprente, trupul tău
mov și apus,

partea albastră a lumii ce ne privea
șușotind,

ceața în zile de iarnă, stoluri de îngerii
plutind

peste soborul de case, peste ruina din noi,
cărți de poeme brumate, sfinți de ghimbir
și de ploi,

felul în care lumina cade, pepit și hai-hui,
peste cearceaful sub care se-ascund
tăceri și gutui,

și, mai ales, fab, secunda dintre un da și un
nu...

aerul crud al tristeții

Iașiul

Sibelius

și

tu

În curînd vom uita tot ce-a fost între noi,
 coapse arse de-atingeri, strada arsă de
 ploii,
 un sfîrșit de februar ce mereu îl simțeam
 ca o tristă gutuie părăsită pe geam
 și-o să fim fericiți ca și cum nu am ști
 ce ruine purtăm, cît nesomn și cît gri,
 și-o să fim reci, și proști, și-arogați, și
 vulgari,
 umbre mov, infinite, străbătînd cu pași rari
 zile lungi și cețoase, promisiuni, amînări,
 zeci de mii de senzații, de iluzii, de gări
 cu peroane obscure și cu trenuri murdare
 luminate albastru de străvechi felinare
 voi zîmbi fab, să știi, ca și cum aș mai vrea
 să împart iar cu tine cana grea de cafea
 ori s-ascult în surdină șiruri lungi de poeme
 cît mai e încă iarnă, cît mai e încă vreme
 să păstrez undeva, într-o filă de carte
 tot ce-aș vrea să feresc de iubire și
 moarte.

În curînd vom uita tot ce-a fost între noi...

Teama de toamnă, teama de îngerii, teama
de tine,
tîmplele mele poartă adesea gînduri
străine,
buzele tale mai mereu poartă stridente
șoapte,
fuga de mîine, fuga de-atingeri, fuga de
moarte

cîte iluzii ne ară viața seară de seară,
cîte fantasme topesc aiurea burgul de
ceară,
cît ne prefacem, cît ne ascundem, cît ne
mințim,
cît de departe ținem adesea tot ce iubim,

și cum ne pierdem printre cearceafuri, prin
dormitoare,
coapse de-amprente, pleoape de lacrimi,
sînii de sare,
și cum apunem lăsînd în urmă vieți anulate,
fuga de mîine, fuga de-atingeri, fuga de
moarte

*

Să ai puterea să-ți închipui toamna
într-un oraș în care te-ai pierdut,
încă să mai zîmbești, să nu ții seama
că nu mai poți s-o iei de la-nceput

puterea de a pune în fereastră
gutui mustind de-atîta așteptat,
de a sădi furtuni mocnite-n glastră,
de-a incendia cearceaful de pe pat

să ai puterea de a asculta
tăcerile ce ți se zbat în tîmplă,
puterea infernală de-a ierta
în fiecare zi ce ți se-ntîmplă

dorința de-a străbate-n pas egal
livezile cu poame de mătase,
cu ploile în suflet să flanezi
superb de indecentă peste case

să ai puterea să-ți închipui toamna
sosind la ușă ca un prieten drag
în clipa-n care numai umbra morții
se înfiripă straniu pe sub prag

*

Pentru că toamna vine adesea mult prea
devreme
și-n burg mocanii, niși de rugină, absinturi
beau
și nu-i nici Mahler și nu-s arome ce să ne
cheme
d-aia mi-e silă, d-aia sunt tristă, d-aia te
vreau

pentru că-s ceaiuri ce fierb în tihnă în
parfumate
cupe de rodii, și sunt mujdeiuri, și-s
capelini
și e tăcere, și sunt atingeri plutind prin
noapte
prin nesfârșite, prin neumbrate păduri de
crini

pentru că-s coapse ce știu amprenta
buzelor tale
și-s sîni ce-așteaptă de-o veșnicie priviri
de foc
și e septembrie și-n trupu-mi palid răsar
agale
fructe ciobite, de amăgire și nenoroc

pentru că mâine ploile mele, flănînd pe
stradă,
îți vor aduce tot ce de-o viață cred că îți
dau
și-o să ne ardă în scurtă vreme prima
zăpadă
d-aia mi-e silă, d-aia sunt tristă, d-aia te
vreau

*

Nu te mai simt aici, dar nu contează
e toamnă, și e ceață și amiază
în tîmple simt din ce în ce mai tare
noiembrie ca semn de întrebare

pe străzi se scurg mașini și se scurg zile
alambicate, arămii, fragile,
iar trupul meu a și uitat de cînd
n-a mai brodat făptura ta în gînd

gutui celebre se ascund sub perne,
prin pat plutesc poeme dulci-obscene,
și sună telefoane de departe
cu vești de boli ciudate și de moarte

și-aș scrie dar, vezi tu, nu mai știu scrie
și sunt departe toate, și deșarte,
nici ceaiurile nu mă mai îmbie,
nu-mi mai surîde astăzi nicio carte

iar viața trece-ncet ca o mînușă
alunecînd pe-o margine de ușă

*

Cîndva beam ceaiuri, cîndva trăiam,
ne era viața un joc cu zarul,
și era viscol, și ascultam
îngeri de toamnă citind Brumaru

tîmpla plesnea de atîta plictis
tămîia vîntul cu scorțișoară
și era Mahler, și era vis,
nori tatuați cu păsări de ceară

iar noi, bătrîni și năvalnici și mov
fără de țară, fără destine,
îmbîlînzind versuri de uzo-n alcov,
tot brodam clipe gîndind la tine

cîndva beam ceaiuri, cîndva trăiam,
ne era viața un joc cu zarul,
și era viscol, și ascultam
îngeri de toamnă citind Brumaru

*

Vorbește-mi orice, nu-mi vorbi despre
mine,
știi bine ce nopți port în trup, ce ruine
în suflet răsar când noiembrie moare,
știi bine și tu, orice zi e-o plecare
în urmă rămân doar senzații ciudate,
cuvinte de pus la uscat într-o carte,
o cană cu ceai, cinci gutui, o brățară
purtată prin burg pe când era vară,
o țară de umbre, un crin surîzînd,
trei chei, o țigară abia fumegînd,
oglindea lui Pärt și tu, de departe,
în rest e doar viscol, și boală, și moarte
și gîndul la noi ce în viață mă ține
Vorbește-mi orice.
Nu-mi vorbi despre mine...

A început să ningă, știi fab, a început
 să cearnă amintirea a tot ce-am pierdut
 ca și cum, din ninsoare, am mai putea clădi
 încă o lume peste această lume gri
 ca și cum neaua poate să schimbe, dac-ar
 vrea
 destinul scris pe fundul ceșcuței de cafea,
 viețile mocirloase, cuvîntul ce-a căzut
 lăsînd în trupul nostru doar ceață, fum și
 lut
 amestecat cu sînge, amestecat cu moarte,
 a început să ningă și, fab, tu ești departe
 cum ai putea să aperi ce-a mai rămas din
 noi,
 cînd tot orașul este doar viscol și noroi,
 cînd sufletele noastre au și uitat de cînd
 n-au mai simțit arome de ceai plutind în
 vînt,
 cînd nu mai știu surîde iar în fereastră-s
 nori
 țesuți de iarna asta cea fără de culori.

A început să ningă, știi fab, a început
 să cearnă amintirea a tot ce-am pierdut...

*

Erai departe, prea departe chiar,
se încleștase ceața peste ape,
în birtul melancolic și murdar
intraseră trei îngerii să se-adape,
vorbeau de trupul tău ca despre-un crin,
slăveau coapsele tale ca pe-o taină,
în degetare sos de mandarin
căleau ca să îți ungă orice rană
pe care-o căpătai așa, flanînd
pe străzile pustii și îmbâcsite,
cu fusta scrijelită mov de vînt,
cu glezna scrijelită de ispitate,
ei însă nu știau că surîdeai
cu cît trupul îți sîngera mai tare,
că nu-ți păsa deloc dacă simțeai
zăpada înflorindu-ți la picioare,
sufletul tău, ferice și hoinar,
ne presăra iluzii peste pleoape,
erai departe, prea departe chiar,
se încleștase ceața peste ape...

N-o să știi niciodată ce înseamnă fără tine,
 cîte ierni infernale au rămas să m-aline,
 cîte geruri cumplite port în mine de cînd
 trupul tău mai există doar la mine în gînd

n-o să știi cum ratez, cum în zori, uneori
 samovarul clădește ceaiuri stranii de flori
 de măslin african, să pudrez de doresc
 tot ce astăzi urăsc, tot ce mîine iubesc

n-o să știi dansul meu sub perdeaua de
 fulgi,
 cît de greu știu să tac, ce ușor e să smulgi
 trei surîsuri albastre de la trei trecători,
 n-o să știi ce ușor știu să mor uneori

sîinii n-o să-i mai simți, o să crezi c-ai visat
 coapsa mea tatuată, înflorită în pat
 n-o să știi anotimpuri, anii n-o să-i mai știi
 vei fi gri ca un cîntec în orașul cel gri

voi fi mov, infinită, dar oricînd voi zîmbi
 voi ivi lumi de abur, cu motani aurii,

și-o să știu să mă mint că trăiesc, că mi-e
bine...

n-o să știi niciodată ce înseamnă fără tine...

*

Prea departe îmi ești, numai ierni între noi,
numai văluri de fum, numai boli, numai ploii
ce brăzdează în tihnă trupuri stranii, de
ceară,
tot flănând aiurit și tăcut pe afară
prea departe îmi ești, uneori n-am cuvinte
să descriu câte-mi urlă fără tine prin minte
să-ți arăt ce ruină mi se naște în trup
zi de zi când încerc de noi doi să mă rup
nici amprente nu am dacă-aș vrea să te-
ating
graiul l-am și uitat, nu am cum să te strig
și mă-ntreb uneori ce rost are să crezi
când în ceața din noi nu ai cum să mai vezi
decît cioburi de clipe, numai pași prin noroi
prea departe îmi ești, numai ierni între
noi...

*

Nici țară nu mai am, nici trup, nici nume.
În iarna asta fără de ninsori
ce se presară tainic peste lume
sunt doar un câmp de maci răpus de nori.

Rătările mi-s sfinte și fragile,
le port în tîmple ca un gând de fum,
pășesc în jurul meu femeii umile
motani de abur împrăștiind pe drum.

Și trec șarete pline cu confuzii,
și zboară ziare cu dezastre-n foi,
burgul e plin de orbi ce vînd iluzii,
arhangheli șterg altare de noroi.

Și plouă-ncet, și gândul către tine
flanează indecent adeseori,
dar spun că nu mă doare, că mi-e bine.
Sunt doar un câmp de maci răpus de nori...

*

Spuneai, de-o să murim or să ne poarte
melci infiniți sicriele în spate
prin burgul nins, și cenușiu, și trist
ca un colier ciobit de ametist
noi, surîzînd, străpunși de grea tăcere
crezînd în sîni, și-n Bach, și-n înviere,
vom năluci duduile albastre
cu viscolirea sufletelor noastre
cortegiul va fi mic, vreo doi motani
vor arunca la precupețe bani,
iar fluturul ce ne stătea pe pleoapă
va pune mir în cămile cu apă
să poată setea să și-o potolească
mulțimile-adunate pe Domnească
și, uite, or să ne crească lungi aripe
de raze împletite cu ispite
și-n gînd nu o să regretăm decît
că am zăbovit atîta pe pămînt.
Știi fab, foarte curînd or să ne poarte
melci infiniți sicriele în spate...

*

Cînd ai fost lîngă mine, atunci cînd
mi se părea că te aud bătînd
cu degetul în geam, sau dimineată
cînd mă machiam pentru o altă viață
ori poate-n clipa-n care am crezut
că mai putem s-o luăm de la-nceput
și îmi spuneam că iarna nu-i decît
un fel de-a ține nopții de urît
cînd ai fost lîngă mine, oare știi?
cînd mă zgîiam la cîrduri de copii
ce se-aruncau în lanuri mov de nea
ori poate-n ora-n care o cafea
era de-ajuns să simt că mi-e rușine
că sunt în țara asta fără tine
vezi, fab, prea bine știu, poate greșesc
așa cum fac adesea cînd iubesc
dar simt că tot ce-am ocrotit în noi
- ceaiuri, atingeri, coapse, iriși, ploi -
s-a transformat în ceață și-n uitare
și doare fab, nu poți să crezi cît doare
să știu că am dreptate, să zîmbesc,
îmi spun adesea că e nefiresc
să joc tot teatrul ăsta. pentru cine?
ai fost vreodată oare lîngă mine?

*

Erai atât de tristă și frumoasă
că explodau toți irișii din casă
când îți simțeau, trecînd pe lângă ei,
lin balansați de îngeri, sînii grei
și erai infinită și subțire
motani se îmbulzeau să îți admire
coapsa scăldată-n sosuri de schinduc,
umerii înveliți în foi de nuc,
și mai ales, o, mai ales acel
surîs brodat în gerul de afară
sclipind pepit ca piatra în inel
cînd peste trupuri mov se lasă seară.

Erai frumoasă și atât de tristă
cum numai prin altare mai există...

Vor trece ani, te vor iubi-n tăcere
 stoluri de fete simple, efemere,
 cu trup înalt, cu tîmple mai senine,
 cu sîni mai fermi, cu coapsele mai pline
 de-arome dulci, ce noaptea se ivesc,
 dar și atunci voi ști că te iubesc.
 În zile de februar, de dimineață,
 veți bea cafea, veți ronțai dulceață,
 prin patul infinit vă veți toci
 grijile adunate peste zi,
 vei fi mai fericit decît erai
 în orele cînd ne-ntîlneam la ceai,
 le vei zîmbi, mintînd că-ți este bine,
 dar gîndul tău tot va zbura spre mine.
 În jurul tău vor defila debile
 mulțimi, tramvaie, spaime, șoapte, zile,
 și cărți celebre, degete prelungi,
 însă nu vei putea nicicînd s-alungi
 aburul mov ce ne-a unit mereu.
 Știu fab că îți va fi atît de greu
 încît chiar de vei vrea nu o să poți
 din trup povestea noastră să ți-o scoți.
 Vor trece ani, te vor iubi-n tăcere
 stoluri de fete simple, efemere...

*

fab, nici nu o să simt că ai plecat,
pisicile vor toarce mov în pat,
de prin balcon voi auzi mereu
vuietul de mașini și Dumnezeu,
vor fi și nori, va fi și-oleacă frig,
poate voi vrea deodată să te strig
dar o să tac așa cum a tăcut
toți anii ăștia trupul tău de lut
va fi ușor, o cană cu cafea,
un singur rînd de chei, noptiera mea,
și, oblic, pusă-alături de veioză
o ramă neagră, fără nicio poză,
o să ascult, la fel ca pînă-acum,
sonate de ratare și de fum,
nimeni n-o să poată să-și mai coasă
atingeri reci pe coapsa-mi de mătăasă
și-o să surînd ușor și delicat
fab, nici nu o să simt că ai plecat...

*

fab, mă voi ghemui în pat și-apoi,
sătulă de atâtea nopți și ploi,
sătulă de obsesii și de mine,
cu capu-n pumni, mă voi gândi la tine,
mă voi minți atunci că m-ai uitat,
că nu ai luat nimic când ai plecat,
că, uite, sunt frumoasă și nu doare
să ies fără de aripi la plimbare,
voi auzi cum ceaiul fierbe-n tihnă
în samovarul putred de lumină,
cum cad din calendar duminici sfinte
ca razele albastre pe morminte,
cum urlă pașii de vecini pe scară,
cum clocotesc cuvinte-n călimară,
cum privesc prin vizor poștași cu gușă
și-mi vîră plicuri dalbe pe sub ușă,
și apoi, așa cum, uite, fac de-o vreme
când sufletul de-atîta moarte geme,
voi adormi așa cum se cuvine,
cu capu-n pumni, gîndindu-mă la tine.

*

E primăvară, nu mai are rost
să ne-amintim din nou de tot ce-a fost
voi pune degetul la buze, lasă,
e timpul să ne-ntoarcem iar acasă
și-așa orașul ăsta amorțit
nu mai avea de mult ochi pentru noi
și ești departe fab, și-am risipit
tot ce am strâns vreodată, vise, ploii,
de mă întrebi unde s-au dus cu toate
răspuns nu am, nici eu nu prea mai știu,
dar este martie și este moarte
și de atîta Bach aș vrea să-ți scriu
și să-mi aleg un nume oarecare
cu care să semnez, poate așa
nu o să simt că ai plecat, că doare
atîț de mult pînă și umbra ta
e miercuri, zi de martie cețoasă,
o să îmi spun că nu ne-am cunoscut,
voi pune degetul la buze, lasă,
e timpul să-ngropăm tot ce-am pierdut.

sunt obosită fab, a cam sosit
 vremea să lepădăm tot ce-am iubit
 precum îți lași pe-o bancă, uneori,
 umbrela când e cerul plin de nori
 și, surîzînd ușor, flanezi așa
 prin ploaia ce orașul înconjoară
 uitînd cît de pustiu e-n viața ta
 văzînd cîtă lumină e afară
 știi fab, mereu mi-am spus că într-o zi
 putere o să am să port în spate
 prin burgul ăsta îmbîcsit și gri
 sufletul meu de amintiri brodate
 mi-am spus că o să pot să mă dezbrac
 și-așa, înaltă, suplă, zîmbitoare,
 purtînd ușor botinele de lac
 să ies în zorii zilei la plimbare
 vecinii ar urzi bîrfe de soi,
 motanii s-ar pleca în rugăciune,
 pînă și sfinții ar vorbi de noi
 în amintirea vremurilor bune
 când tu erai aici și nu-mi păsa
 că în curînd orașul se va stinge
 credeam că-i de ajuns prezența ta,
 credeam că lumea noastră va învinge,
 dar e tîrziu fab, și am obosit

și primăvara asta ne desparte
haide să lepădăm tot ce-am iubit
și-așa în jur este prea multă moarte

am tot sperat că, uite, poate trece,
că poate mă înșel, cum fac mereu,
îmi tot spuneam că timpul o să sece
tot ce e laș și mort în jurul meu,
credeam în îngeri și credeam în tine,
aveam un fel haios de-a mă minți
că-s fericită și îmi este bine
flanînd așa, peste orașul gri,
un fel tîmpit de-a înveli trecutul
în folii scumpe și-n dantele kitsch
cum este deseori cam tot avutul
umbrelor aspre ce trăiesc aici
mă rog, credeam acestea și-ncă sute
sperînd că poate-așa mă voi salva
de-atingerile tale așternute
în zilele lui Mart pe coapsa mea,
sau că măcar, tot inventînd icoane,
o să dispari curînd și voi uita
dar vezi, m-am păcălit, sunt batalioane
de amintiri sădite-n tîmpla mea
așa că, fab, trăiesc ca-ntotdeauna
sorb ceaiuri mov de crini, citesc prostii,
vecinii mei cretini mă-ntreabă-ntr-una
ce-mi fac motanii și dacă mai vii,
și-n rest, cum știi, în zori îmi e cam rece,

luna curge haotic și cam greu,
și-am tot sperat că, uite, poate trece,
dar mă înșel.
așa cum fac mereu...

*

citește-mi de pe buze ce am uitat să-ți
spun,
aici zorii înalță fuioare lungi de fum,
pe străzi pășesc agale femei cu umeri goi
ce tot prășesc distanțe și viscol între noi
citește-mi de pe buze, te rog, poate așa
îți vei aduce-aminte de cana cu cafea
în care topeam crize, și nori, și dimineți,
când mă-nvățai ce aiurea și simplu e să ierți
citește-mi de pe buze, să-mi fie mai ușor
să-ți spun fără cuvinte ce tare îmi e dor
cum colindam tot burgul în aspre primăveri
uitînd ziua de mîine, salvînd ziua de ieri
te rog, fab, doar ghicește pe buze ce n-am
spus,
cîte atingeri oare în mine au apus,
cum ne-a lăsat orașul însingurați și reci,
citește toate astea și poți apoi să pleci.

*

Un psalm credeam că ești, te recitam
în fiecare seară, la culcare,
se izbeau îngerii năuciți în geam
cu cât cuvintele rosteam mai tare
la fiecă verset se mai crăpa
câte un nastur veșted de pe bluză
pîn' trupul tău de abur se-ntrupa
în camera tăcută și difuză
mă rog, vezi tu, probabil inventam
un fel de-a mai topi din depărtare,
un psalm credeam că ești, te recitam
în fiecare seară, la culcare

*

un singur înger a rămas de pază
cu aura vibrînd pe coapsa ta
te vei trezi tăcută, la amiază,
trupul va sfîșia lumina grea,
vei fierbe ceaiul, vei clădi clătite
din spumă fragedă, de leuștean,
din gramofon vor izvorî ispite
prelinse-n vals haotic prin burlan
pînă în stradă, inundînd vecinii
cu fel de fel de-atingeri și-amintiri
pîn' ce-n fereastră îți vor bate crinii
prea dornici de iluzii și priviri,
mă rog, va fi o zi ca toate cele
ce ți-au brodat făptura pînă-acum
dar de pe pat, din falduri de dantele,
te va veghea îngerul tău de fum
și n-o să-l vezi, nu ar putea să vadă
cei ce-s ca tine cum e-n lumea mea
un singur înger a rămas de pază
cu aura vibrînd pe coapsa ta

Și-așa nu am ce pierde, voi rătăci prin Iași
 cădelnițînd cu vise heruvii nevoiași
 în colț, pe Lăpușneanu, voi vinde praf de
 crin
 să știe toată lumea că ție mă închin
 vor trece oameni simpli, purtînd motani în
 zgardă,
 femeii cu sîni de-angora ce trupul și-l
 dezmiardă
 doar cu șerbet de frezii și cu tincturi de
 nori,
 și sfinți de treflă or trece, purtînd pe
 pleoape flori,
 mă rog, va trece alaiul ce tot îl văd spre
 seară,
 de cînd număr apusuri, de cînd e primăvară,
 și liceeni vor trece, și stoluri de copii,
 toți îmi vor umple viața, numai tu n-o să vii
 și-atunci, la Grumăzescu, pe-o carte de-
 astrahan
 ce-o răsfoiai pe vremuri întinsă pe divan,
 îmi voi grava trecutul cu toc scaldat în vin
 să știe toată lumea că ție mă închin

*

Mă doare Iașiul cînd e fără tine,
măcar de-ai fi lăsat cîteva ploi
să șteargă umbra ta de pe vitrine,
să semene iluzii între noi,
le-aș fi legat la gît ca pe-o eșarfă,
aș fi zvîrlit așa, vreo cîtiva lei,
sfînșilor orbi care cîntau la harfă
pe bulevardul văduvit de tei
dansînd cu tine-n gînd, ca rugăciune,
flanînd prin burgul cu miros de nard,
aș fi intrat, cînd tot ce-i viu apune,
să împărțim un ceai la Avant-Garde
vezi, mi-aș fi spus că așa mai simt vie
atingerea uitată-n coapsa mea,
și-n gînd povești ți-aș fi brodat o mie
pînă s-ar fi închis la cafenea
și-apoi, fiindcă nu prea mă pot abține,
m-aș fi mintit că te vreau înapoi,
mă doare Iașiul cînd e fără tine.
măcar de-ai fi sădit cîteva ploi...

*

Azi este marți, fab, îngerii trec rar
cădelnițînd șoptit ienibahar
peste femei suave și prelungi
pe care din pronaos le alungi
de îți surîd așa, îngîndurate
cînd sună peste burg slujba de noapte
te temi ca nu cumva surîsul lor
să nu te facă să îți fie dor
de ceai, de Iași, de noapte și de mine
și-atunci arunci peste-amintiri cortine
de ploaie mov ce speri că va spăla
tot ce-am lăsat cîndva în lumea ta
dar îngerii trec rar pe strada noastră
degeaba prinzi capcane la fereastră
sperînd cu ei tăcerea să împarți.
și plouă. este martie. e marți.

*

Unde o să pleci tu, îngere, în clipa
în care o să vezi c-am obosit
o să mai poți să-ți prelungești aripa
pe sufletul meu mov și-mbătrânit
voi mai simți tăcuta răsufolare
flanînd încet pe umerii mei goi
vei mai șopti tu, oare, la culcare,
povești cu iriși îmblînziți de ploi
ori poate-n vis altcineva de-acum
îmi va trimite tot ce-am așteptat
vezi, burgul e învălmășit în fum
pe străzi plutesc femei cu trup bombat
iar eu de mult nu mai cunosc altare
nici sfinți, nici rugăciuni și nici sobor
și-nvăț să fiu de-a pururi zîmbitoare,
să nu aud ce tare mi-e de dor,
așa cum fac toți ce iubesc risipa
cuvintelor cînd totu-i asfințit.
Unde o să pleci tu, îngere, în clipa
în care o s-auzi c-am obosit

Un timp ne vom preface că nu simțim nimic,
 că nu știm cât e ceasul, că ploaia e departe,
 că burgul este veșnic, și colorat, și mic,
 și îmbibat de fluturi, și ocrotit de moarte,
 mă voi minți într-una că tu ești fericit
 în lumea ta de abur, de ceai și de poeme,
 că nici nu ne cunoaștem, că nici nu te-am
 iubit,
 că mâine este astăzi și, iată, mai e vreme
 să încheiem odată acest cumplit april,
 această primăvară ce despărțiți ne ține,
 căci, uite, din altare heruvi se scurg tiptil
 și trupul meu învață să zboare fără tine,
 așa că, fab, oprește tot ceea ce n-ai spus,
 de mult nu sunt cuvinte să mi te-aducă
 aproape,
 ne vor bîrfi vecinii ce palid am apus,
 ne va așterne noaptea tăcerile pe pleoape,
 și voi închide tandru în suflet ca-ntr-un
 plic
 acest clasor atroce de amintiri deșarte,
 un timp ne vom preface că nu simțim nimic,
 că nu știm cât e ceasul, că ploaia e
 departe...

Încă-mi vorbesc de tine, n-au habar
 că îmi apari din ce în ce mai rar
 prin suflet, ca și cum te-ai fi topit
 prin anotimpul greu de definit
 care abia începe, ei nu știu
 câtă noapte e-n mine, ce pustiu
 cultiv în sere de când ai plecat
 și plouă, e april și-ntunecat
 e dormitorul, glasul, trupul meu
 vezi fab, mi-aș inventa un Dumnezeu
 și rugăciuni de nori aș inventa
 oricum nu cred, dar poate că așa
 aș înțelege tot ce se întâmplă
 n-aș mai simți tăcerile în tîmplă
 nici depărtarea nu aș mai vedea
 mi-ar fi de-ajuns doar cana cu cafea,
 cartea albastră în care am păstrat
 o frunză de urzică la uscat,
 noptiera cu parfum de Houbigant,
 broșa cea mov, agrafa de бага,
 și rochia mea cea înflorată, largă,
 șapte motive îndeajuns să șteargă
 amprentele ce mi-ai lăsat în trup,
 modul ciudat în care o să rup
 un secol de iluzii în zadar.

încă-mi vorbesc de tine, n-au habar...

Erai răcit, țin minte că tușeai,
 m-am ridicat încet să-ți fierb un ceai
 și-n clipa aceea, cu lumină grea,
 fără să vreau, mi-am aminit de ea
 poate și ea la fel ți-ar fi-nvelit
 trupul prelung, și slab, și obosit,
 trăgînd perdeaua, ca să stați departe
 de burgul înțesat de fum și moarte
 privirea, reflectată în cercei,
 s-ar fi oprit, la fel, pe sînii ei,
 și ar fi zvîcnit, agale, între voi
 același vals de noapte și de ploie
 ce și aici, în dormitor, răsună
 ți-ar fi șoptit și ea tot noapte bună
 și la fel poate te-ar fi îmbrățișat
 uitînd că ziua-ntreagă v-ați certat
 iar tu ai fi tăcut, cum taci mereu
 atunci cînd a ierta îți pare greu
 tot încercînd din minte să-ți scoți poate
 acest aprilie, această noapte.
 și-n zori, cum se întîmplă adeseori,
 de Trei Ierarhi s-ar fi izbit tot nori,
 pe trupul ei cel dantelat și fin
 ar fi plutit tot franjuri de Lubin,
 iar tu ai fi rămas tot nemișcat,

indiferent la faptul c-a plecat.

Ceaiul încet în samovar fierbea.

Fără să vreau, mi-am amintit de ea...

*

Pluteau felii de abur peste casă
Timpul curgea ușor și cadentat
Cînd îngerul se așeză la masă
Și, trist, mă întrebă de ce-ai plecat

Nu am știut ce să-i răspund, vezi bine,
Nici azi răspuns la asta nu prea am,
Dar cînd m-a întrebat, șoptit, de tine
Doar am tăcut și am privit pe geam

Ca și cum ai lipsi doar o clipită,
De parcă pînă la vecini te-ai dus,
Și-am stat așa, cu fruntea-n geam lipită
Pînă a-nceput să plouă și-a apus

În mine stropul acela de speranță
Ce-atîția ani de zile l-am păstrat
Se năclăiau secundele pe clanță
pulverizînd aromele prin pat,

Și-atunci, rupînd perdeaua dantelată,
Fereastra am deschis și-am așteptat
Ca ploaia mov în față să îmi bată
Să spele tot ce-n urmă ai lăsat

Iar îngerul, în camera umbroasă,
A înțeles deodat și a oftat
Pluteau felii de abur peste casă
Timpul curgea ușor și cadentat

20 aprilie 2014
Văratec

*

Ascunși la Grumăzescu printre cărți,
Blînd înveliți de o lumină tristă,
Cătam prin miliardele de hărți
Femei ce nu credeam că mai există

Pe rafturi aveam pască, pandișpan,
Șerbet de scortîșoară, nuci de rouă,
Păsări de kiwi trase-n marțipan,
Pești cu trei ochi, ce se ivesc cînd plouă

Ne îmbiau pînă la Dumnezeu
Aromele de cărți prea mult citite,
Timpul curgea fosforescent și greu
Prin sufletele grele de ispite

Dar, vezi, nu ne păsa, ne tot gîndeam
Că altă soartă poate ne e dată
Și-atunci puneam agale lîngă geam
Icoane de piper și ciocolată

Sperînd că poate așa vom agăța
Un înger în vreun colț de încăpere
Ce poate țî-ar fi ocrotit cîndva
Sîinii de abur, coapsele de miere

Ascunși la Grumăzescu printre cărți,
Blînd înveliți de o lumină tristă,
Cătam prin miliardele de hărți
Femei ce nu credeam că mai există

21 aprilie 2014
Văratec

*

Va fi o zi de aprilie ploioasă,
timpul se va întinde ca un clei,
cu tîmplele în pumni, ascunși sub masă,
vom învăța cum să iertăm femei

și cum să facem fragede tartine
din abur izvorît din samovar,
cum să pudrăm, cu cremă de măsline,
furnici mărșăluind cu pasul rar

peste borcane pline de lumină
ce încă urma buzei tale poartă
vom spune n-are nimeni nicio vină
că nu există încă nicio artă

ce ar îndrăzni să îți slăvească trupul
care flanează palid peste burg
vezi, explodează-n suflete amurgul
și psalmii morții pe sub praguri curg

iar tu, tăcută, tristă, îmbietoare
- un înger poate vom șopti că ești -
ne vei privi așa, cu nepăsare,
ca să pricepem clar că nu-i iubești

decît pe acei ce uneori îți lasă
aroma lor gravată pe cercei
vom sta cu tîmple-n pumni, ascunși sub
masă
tot învățînd cum să iertăm femei

Vezi fab, n-am învățat să ne ferim
 de tot ce ne-a rănit, de ce iubim,
 cînd plouă încă mai purtăm tiptil,
 umbra ultimei zile de april
 ascunsă-n pumni așa, ca-ntr-un veștmînt
 ce încă ne mai ține împreună
 orașul este mort, numai un cînt
 mov și bizar de grindină răsună
 noptiera-i plină de țigări și crini,
 sufletu-i plin de amintiri țesute,
 din cînd în cînd la ușă-mi bat vecini
 și sfinți ce se oferă să mă-ajute
 și-aș vrea să-ți scriu dar ce-aș putea să
 spun
 eu sunt aici, tu ești mult prea departe,
 cuvintele pînă la tine apun,
 și-mi este silă și îmi este moarte
 cînd văd ce alb pustiu e între noi,
 ce rost mai are să-nmulțim distanțe,
 atîta noapte și atîtea ploii
 m-au învățat să năruiesc speranțe,
 așa că-mi fac un ceai, evit un vis,
 îmbrac rochia lungă, creponată,
 scot cactușii pe geamul larg deschis,
 ronțăi pistrui, și nori, și ciocolată,

și îți șoptesc nu știm să ne ferim
de tot ce ne-a rănit,
de ce iubim...

Nu-i niciun înger, fab, n-am cum să știu
 ce tren o să mă ducă mai departe
 peronul îmbâcsit este pustiu
 un orb, în colț, îngîină dintr-o carte
 un soi de psalmi pe care nu-i pricep,
 un fel alambicat de rugăciune
 în care poate-ar trebui să-ncep
 să cred așa cum crezi într-o minune
 însă mi-e frig, mi-e noapte, și mi-e gri
 iar în minuni nu am crezut vreodată
 vezi, fab, tu niciodată n-o să știi
 ce libertate poartă un trup de fată
 mă vezi mereu precum mă văd cam toți
 frumoasă, infinită, zîmbitoare,
 flănînd prin fel de fel de idioți,
 un soi de crin cu lumea la picioare,
 un soi de cană cu un colț ciobit
 ce șade răsturnată lîngă pernă,
 dar, uite, totu-n jur a asfințit,
 răsună știri cretine din tavernă,
 încă te simt și încă încerc să-ți scriu
 - asta mă face să mai uit de moarte -
 nu-i niciun înger, fab, n-am cum să știu
 ce tren o să mă ducă mai departe...

eu, tăietorul de cuvinte, ce aş putea în
 fond să-ți spun
 este prea multă dimineață, și prea mult
 Bach, și prea mult fum,
 bujori se decojesc agale, de-atîta
 deznădejde grei,
 îngerii aşteaptă prin altare să vii, de mîndă
 să îi iei,
 și să porniți așa aiurea, precum trei nori,
 precum trei crini,
 prin burg să împărțiți iluzii și spumă candel
 la vecini
 ce se căznesc de-acum un secol să știe
 dacă mai exiști,
 dacă mai tulburi dulci tandrețuri cu sînii
 tăi cei mici și triști,
 ori dacă-n umbra ființei tale încă răsar
 miresme mov
 ce le culeg în zori copii să le împrăștiie-n
 alcov,
 ție oricum n-o să-ți mai pese, oricum nici
 nu o să mai vezi
 cum te pîndim, mestecînd mentă și
 franjurînd timid amiezi,

dar vei surîde așa, de formă, să credem noi
că ne iubești,
purtîndu-ți trupul ca o ceață învăluind vieți
și calești,
lăsîndu-ne în dar tăcerea așa, în semn de
rămas bun,
eu, tăietorul de cuvinte, ce aș mai putea în
fond să-ți spun...

*

Sunt fericită doar cînd plouă și cînd te uit,
cînd nu mai știi
cum se împarte pe din două atîta mov și-
atît pustiu,
cînd îmi aleg un colț din casă și-un nume cu
care te strig
pînă în jurul meu se lasă îngerii de sare și
de frig,
îi văd dar nu le spun cuvinte, cuvinte ei nici
nu aud,
îi las așa, doar să surîdă și să-și usuce
trupul ud
și-apoi nici nu-i mai bag în seamă, cum fac
și ei adeseori
cînd mă trezesc de dimineață și-ți caut
umbra printre nori.
și-apoi, fab, ce le pot eu spune, crede-mă,
mult mai bine știi
cum e să-ți plimbi singurătatea prin burgul
ud și cenușiu,
crezi tu că n-au habar de asta, crezi tu că
încă n-au aflat
că nicio ploaie ce-o să cadă nu o să șteargă
ce-ai lăsat

În mintea mea și-n tîmpla asta plină de
gînduri și pistrui,
ei știu prea bine fab, dar uite, nu o vor
spune nimănui
fiindcă aici nu mai contează decît cei lași,
decît cei morți,
degeaba prind frînturi de rochii și crini de
aur pe la porți
nu mai sunt ochi ca să mai vadă ce ți-ai
dorit cîndva să fiu
sunt fericită doar cînd plouă și cînd te uit.
cînd nu mai știu...

cum să mă mai iubești, nici eu măcar
nu știu ce-aș mai putea găsi în mine
demn de iubit, vezi, riduri și ruine
zi după zi în trupul meu răsar
la fel ca tine, îmi șoptesc mereu
că un alt trup le vîntură prin lume
- un trup fără de chip și fără nume -
ce seamănă teribil cu al meu
îl văd cum se trezește-n zori de zi,
cum soarbe încet cafelele cu lapte,
cum se machiază pentru burgul gri,
cît de frumos dansează cînd e noapte
și plouă și tot Iașiul e pustiu,
știu cum surîde tandru cînd îl doare,
știu cum urăște, cum ratează știu,
știu cum păstrează clipe în clasoare
blînd ordonate pe un colț de scrin,
cum minte elegant, îl știu cum tace,
cum pune scortîșoară-n căni cu vin
și cum înfige-n etamină ace
imaginîndu-și astfel că a ucis
încă un gînd albastru către tine,
știu cum rostește versuri din plictis,
știu cum se-alintă și știu cum se-abține
să nu renunțe cînd a obosit

să mai adauge o zi pe listă
vezi fab, de cînd mă știu m-am amăgit
că trupul ăsta de fapt nu există
sau că-i frumos și sincer, un altar
cu heruvi ce se roagă pentru tine
cum să mă mai iubești, nici eu măcar
nu știu ce-aș mai putea iubi în mine...

Nu pot să te mai cred, am învățat
 să nu mai cred nimic din ce-ai lăsat,
 nici cana cu vagi urme de cafea,
 nici cărțile din pat, nici umbra ta
 ce încă mai persistă prin unghere
 simt numai ploi, stoluri de nopți, tăcere,
 în ele pot să cred fiindcă le știu,
 le port cu mine oricât de târziu,
 apar când vreau, dispar la fel, când vreau,
 în zilele de Mai pot chiar să stau
 ore întregi așa, să le privesc,
 ele nu-mi spun mereu că mă amăgesc,
 nu urlă, strivind mucuri de țigară,
 mă țin de mână când ieșim pe-afară,
 le place să bem ceai, să le citesc,
 să stăm în parc, privind copiii cum cresc,
 să te bîrfim așa, ca altădat,
 să hîrjonim motanii de prin pat,
 mă rog, să fac tot ceea ce-aș fi vrut
 să fac cu tine de la început
 așa că, vezi, nu cred că are rost
 să înviem din nou tot ce a fost
 n-am cum să te mai cred, am învățat
 să nu mai cred nimic din ce-ai lăsat...

*

O să vii în Iași, poate o să plouă,
lîngă parc s-or aduna calești,
poate îmi voi pune rochia nouă
tot sperînd că o să mă privești,
de pe Lăpușneanu or să răsune
pași greoi, de trecători grăbiți,
te-or momi cu cărți de rugăciune
anticarii tuiеși și faliți,
ți-or ghici de-avere și de casă
florărese cu zambile-n păr,
eu vă voi privi de la terasă
și-oi mușca tăcută dintr-un măr,
iară tu, așa cum faci de-o viață,
obosit de-atîtea chipuri noi,
te-oi opri pe-o bancă de prin Piață
să privești la îngeri și la ploi,
o să fie o zi de primăvară,
peste ani o să ți-o amintești,
îmi voi pune rochia mov, de seară,
o să vii în Iași, vor fi calești...

*

Ca un înger galben de tristețe,
te priveam tăcut de lângă geam,
nu venise nimeni să ne-nvețe
cît de puri și de frumoși eram
așa că trăiam ca-ntotdeauna,
tu albastră, eu prea slab, prea mut,
scriam versuri ascultînd întruna
cum cădeau secundele în lut,
era zi de marți, zi de tăcere,
poate poftă de cireșe aveai,
eu ungeam tramvaiele cu miere
să te mint frumos că ești în rai,
Iașiul era blînd ca o pisică,
cerul era palid ca un mort,
știam că ți-e iunie și frică
de nu știu cu tine să mă port
așa că priveam din depărtare
cum răpui stoluri de trecători
cînd treci pe-nserate, la plimbare,
răvășind buchetele de nori,
te iubeam în taină, cu tandrețe,
rugăciuni de abur înălțam,
ca un înger galben de tristețe,
te priveam tăcut de lângă geam...

*

Îngerii te-or întreba de mine,
tu să nu le spui că am plecat,
spune-le că nu mă simt prea bine
și m-am așezat oleacă-n pat

de dorești îți poți servi cu mere
și vin roșu, de pe la Chiriac,
dacă vrei să plîngă de plăcere
pune peștii coborîți din lac

să se odihnească pe vecie
în tîpsii adînci, de aur pur,
poate-i păcălești și n-o să știe
că nu ești decît matale-n jur

astfel anii s-or purta ca norii
peste burgul trist, de mucava,
și or să răsără-n taină zorii
și-îngerii vor strînge și-or pleca

iară tu vei sta așa, pierdută,
fruntea geamul rece atingînd,
ploaia infinită și tăcută
îți va șterge chipul meu din gînd

și-apoi alte zile or să se cearnă,
alte vieți s-or perinda prin Iași
șușotind povestea noastră-n taină
prin tramvaiele din Tătărași

Îngerii te-or întreba de mine,
tu să nu le spui că am plecat,
spune-le că nu mă simt prea bine
și m-am așezat oleacă-n pat...

Trec anii, fab, de ce mai ținem minte
 tot ce nu se măsoară în cuvinte
 ploaia în Iași, aroma de cafea
 ce o simțeam în zori pe tîmpla ta,
 heruvii care mă mințeau mereu
 că într-o zi poate o să fii al meu,
 brățărilor amish, noaptea-n care
 ne-am hotărît să ne topim în mare
 sperînd că poate astfel ne-au iertat
 toți zeii ăia buni de evitat,
 șalul primit în drumul spre castel,
 melcul acela dalb, făcut inel
 peste un inelar pe care timpul
 a încetat de mult să-și pună nimbul,
 două copile blonde și tăcute
 - rusoaice ale unei lumi pierdute -
 un soi de crin pe post de Dumnezeu
 de folosit atunci cînd ne e greu
 să o tot luăm mereu de la-nceput
 cărînd în spate zilele de lut,
 un fel de ploaie blîndă, dulce, gri,
 precum un cîntec mov de Moustaki,
 sau, fab, de vrei, precum un înger trist
 ce a uitat de mult că mai exist
 eu, cea albastră, tipa aia care

știa cumplit de bine cât se moare
cînd tot iubești, cînd tot surîzi, cînd speri
ca mîine să nu mai existe ieri
ci doar un cîmp de maci brăzdat de ploii
umplînd toată distanța dintre noi
trec anii, fab, de ce mai ținem minte
tot ce nu se măsoară în cuvinte...

Încă nu învățasem cum se cheamă
 acest sfârșit de zi, această teamă
 că o să dispari, cu un soi de orbire
 o denumisem simplu, amăgire
 nu luam în seamă bolile și anii,
 distanțele și bîrfele sau banii
 contau mai mult decît acestea toate
 atingerile tale presărate
 pe trupul meu albastru și subțire,
 vezi fab, eu numesc asta fericire
 cum alții își numesc probabil viață
 cărările de riduri de pe față,
 mașinile gonind pe străzi murdare,
 covrigii înveliți în mac și sare,
 zilele ce se scurg așa, niciunde,
 moartea aceasta mov, ce ne pătrunde
 precum o ploaie rece, grea, amară,
 tu ești departe, fab, aici e seară,
 chef nu mai am să mînuiesc cuvinte,
 din cînd în cînd îmi mai aduc aminte
 ce liberi am fi fost azi amîndoi
 de nu am fi crezut atît în noi...
 încă nu învățasem cum se cheamă
 acest sfârșit de zi, această teamă...

Ploaia va trece, vor rămîne doar
 un soi de amintiri cu gust amar,
 zile în care tot acoperim
 tot ce-am dorit atîția ani să fim,
 uși larg deschise, ca poți simți
 norii tăcuți, rămași de peste zi,
 pahare seci, sandale, cărți de joc,
 pături tocite, iriși, un chiștoc
 dintr-o fostă țigară ce-altădat
 o descîntam așa, lungită-n pat
 cu gîndul mov spre tine azvîrlit,
 oglinzi ridate, rujuri, un cușit
 cu care-n zori înca mai pot felia
 bucăți subțiri și reci din umbra ta,
 rochii topite-n cîmpuri de lavandă,
 motani rozînd tristețea pe verandă,
 o melodie veche, desuetă,
 pusă-n repeat de-aseară pe tabletă,
 mănuși prea lungi, prea scurte așteptări,
 ceața din trupul meu, fumul din gări
 atunci cînd mult prea multe trenuri vin,
 zeii la care uit să mă închin
 dar care mă suportă așa cum sunt,
 aroma de Frapin, doar un cuvînt
 ce-ar fi putut poate să schimbe tot

atunci cînd am știut că nu mai pot.

*

Nu-mi place vara, fab, prea multă moarte,
prea multe ploii care mă țin departe
de ce-mi doresc, de tine, de culori,
orașele-s pustii, stoluri de nori
le locuiesc cînd toți cretinii zboară
să-și plimbe decăderile pe-afară,
nu-mi place vara fiindcă vara știi
ce fără rost, ce-aiurea, ce tîrziu
este să schimb ceva, mă amăgesc
că încă am tot dreptul să iubesc
fragmente mici din tine, c-o să vii
chiar dacă încă plouă și e gri
tot ce-ai sădit cîndva în trupul meu,
vara totu-i uscat și este greu
să-mi pot trimite gîndul către tine
printre atîta soare și ruine.
Nu pot nicicînd iubi ce ne desparte.
Nu-mi place vara, fab...
Prea multă moarte...

Hormonal doar a ta, fiindcă tu știi prea bine
 orice vis, orice zbor, orice rană din mine,
 nopțile mi le știi, sîngele, tîmpla, ura,
 pleoapele obosite, frica ce-nchide gura
 de mi-e gîndul la noi, de te știu prea departe,
 știi ce silă îmi e de cuvinte, de moarte,
 cît îmi este de bine cînd ascult neîncetat
 lumea lui Einaudi tolănită în pat,
 îmbrăcată-n motani și-n iluzii o mie,
 știi ce greu îmi aștern orele pe hîrtie
 niciodată citită, de trimis niciodată,
 ca o taină prea grea, ca o rugă păstrată
 pentru mine și crini - uneori pentru tine,
 știi ce nori port în trup, ce culori, ce ruine,
 cum mă mint că mă plac, cum te mint că nu-
 mi pasă,
 cum arunc pe fereastră cheile de la casă
 cînd n-am chef să cobor în orașul apus,
 ce ușor știu să pierd, cît de greu am sedus
 îngerii de la colț ca să poți să mă vezi,
 știi ce rea pot să fiu, știi cum poți să
 păstrezi
 pentru o cană de ceai tot ce vrei de la mine

Hormonal doar a ta, numai tu știi prea bine...

Nu vreau să mai revin, ce rost mai are
 o umbră ca un semn de întrebare
 nu are niciun rost să mai rămână
 pe străzi pustii, ținându-te de mână.
 Oricum, probabil nici tu n-ai dori
 un trup fărîmițat, cu-n suflet gri,
 grădinarit de îndoieli și moarte.
 Nu vreau să mai revin, e prea departe
 tot ce-am crezut vreodată despre noi.
 Afară-i toamnă, fab, se-anunță ploi,
 dar tu știi mult prea bine ce se-ntîmplă
 - mă tem numai de ploile din tîmplă,
 de nopțile acelea infinite
 fără de-atingeri, fără de ispite,
 doar cu-n cearceaf prea searbăd și prea
 gol.
 Nu pot să joc la nesfîrșit un rol,
 nu pot să-mi spun mereu că lumea mea
 este la fel dacă tu pleci din ea,
 dacă o să dispari, de o să mori,
 degeaba toamna asta-mi dă culori
 le-aș da la schimb pe toate pentru tine
 am în valiză amintiri, ruine,
 asta voi lua cu mine la plecare.
 Nu vreau să mai revin, ce rost mai are...

Te voi uita așa cum ne uităm
 părinții ce-au rămas privind în poartă
 cînd ne mințim c-o să ne descurcăm
 și fără grija blîndă ce ne-o poartă,
 te voi uita cum uiți un film banal,
 ori poate o carte prea puțin citită,
 cum uită țărmul urma unui val,
 cearceaful coapsa proaspăt dezvelită,
 cum uiți de zei sau, vezi tu, cum uitai
 o rugăciune seara, la culcare,
 cum uiți gustul perfect al unui ceai,
 cum uiți de-o rană ce tîrziu dispăre
 și-n urma ei răsare, ca-ntr-un vis,
 doar umbra unei întîmplări apuse
 cum uiți ninsoarea tristă de cais
 ce peste burgul mort se așternuse,
 te voi uita, fab, ce rost ar avea
 să ne-amintim mereu de ce a fost
 poveștile sădite-n tîmpla mea
 să le păstrez nu are niciun rost,
 te voi uita așa cum uit un mort
 pe care chiar de l-am iubit vreodată
 nu pot la infinit să îl mai port
 în trupul meu prelung și mov de fată,
 să uit tot ce-am purtat, ce irosesc,

să uit oraşul, ceainăria, gara,
să sper că nu o să-mi mai amintesc
poemele, icoanele, brăţara,
să pot rămîne așa și să mă mint
c-ai existat vreodată fără mine,
o să te uit, fab, și-o să mă alint
de o să vreau să-mi amintesc de tine...

Doar toamna-i sinceră. și moartea. știi
 am învățat să inventez prostii
 strălucitoare, le repet mereu
 solfegii pentru bunul Dumnezeu
 în care tot mă amăgeam să sper
 dar e prea toamnă, fab, cum pot să-i cer
 mai mult decât ce am pierdut deja.
 mi-ajunge ploaia, burgul, o cafea,
 frunzele răvășite, parcul nins
 de-atîta decadentă și plictis,
 mi-ajunge că e vineri și că, vezi,
 prin trupul meu tot hoinăresc cirezi
 de îngeri orbi și obosiți și goi
 precum am fost pînă mai ieri și noi.
 mi-ajunge Dittersdorf, mi-ajung, de vrei,
 umbrele vieții îmbîlînzind alei,
 cealaltă țară în care, cînd pot,
 încerc să fug, să mă feresc de tot,
 de ceața ce dansează pe ruine,
 de norii mov, de amintiri, de tine,
 tu știi, e felul meu de-a mai salva
 măcar un gînd din tot ce-am fost cîndva,
 modul cretin de-a mai spera că vii.
 doar toamna-i sinceră. și moartea. știi...

Cît mai departe de tine fab, cît mai
 departe...
 sunt obosită teribil azi, ce naiba vreau,
 la întîmplare încă surîd, deschid o carte,
 cumpăr icoane pentru vecinii ce mă
 bîrfeau,
 păstrez iluzii în vechi sertare, vreau măcar
 una
 s-o țin aproape, am loc pe pleoape îmi tot
 spuneam,
 aveai dreptate, trupul nu iartă întotdeauna
 tot ce atingem, tot ce se stinge, tot ce
 iubeam,
 așa că, uite, număr detalii prinse pe tîmplă,
 depăm ținuturi catastrofale de pe covor,
 jur că mi-e aer fără de tine, uit ce se
 întîmplă
 cînd îmi e silă, cînd îmi e Vanhal, cînd îmi e
 dor,
 și numesc toamnă lumea aceasta ce ne
 desparte,
 șuier toți sfinții ce pîn' aseară mă
 ocroteau,
 cît mai departe de tine fab, cît mai
 departe...

sunt obosită teribil azi, ce naiba vreau...

Ce să îți spun, că doare, că n-are niciun
 rost,
 că tot aștept, îi pasă cuiva de așteptare,
 că-n jurul meu se stinge domol tot ce a
 fost
 și-n loc plutesc miliarde de semne de-
 ntrebare,
 că n-am știut vreodată să deslușesc total
 această umbră care ne bîntuie prin tîmple,
 că nu pot iubi marea fiindcă niciun val
 nu o să poată șterge tot ce-o să se
 întîmple,
 că hoinăresc orașe din ce în ce mai mici
 din ce în ce mai mică să mă transform cu
 ele,
 că nu-nțeleg nici astăzi cum poți să te
 dezici
 de trupurile noastre, de gândurile mele,
 ce să îți spun, că mîine e un cuvînt vulgar,
 că este ora două, că plouă, că e ceață,
 că aș da șapte îngerii ca să pricepi măcar
 cum e să-ți pictezi zilnic cîte-un surîs pe
 față
 și-n jur să nu existe decît un soi de chei,
 lîngă un soi de carte, lîngă un soi de haină,

și-un soi de străzi brodate albastru cu
femei,
și-un soi ciudat de frică, și poate-un fel de
rană
numită astăzi toamnă, sau cine știe cum,
mîine purtînd un nume ce l-am iubit odată,
degeaba ți le-aș spune, în jur e prea mult
fum
și tu ești prea departe, nu le-ai vedea
vreodată,
le țin doar pentru mine, le pun la adăpost,
în stivuiesc cu grijă în trupul meu de sare,
și n-o să-ți spun, că doare, nu are niciun
rost,
oricum nu mai dă nimeni doi bani pe
așteptare...

*

Pentru cine să hrănesc cuvinte,
pentru cine să evit tăceri,
viețile-s făcute din morminte,
după mâine vine ziua ieri,
și vin amintiri cu gust de ceață,
vești ciudate îmi răsar în trup,
uneori trec îngerii și mă-nvață
cum să fac de tine să mă rup,
pînă cînd încă o zi apare,
printre samovare, iriși, cărți,
și-atunci sufletul miroase-a mare
și a insule șterse din hărți,
și doar toamna-mi mai aduce aminte,
de iubiri, de ploi și decăderi.
pentru cine să hrănesc cuvinte,
pentru cine să evit tăceri...

*

De aş muri cât ai uita din mine,
cîte cuvinte ți-ar părea în plus,
cîte atingeri ți-ar părea străine
de ai afla diseară că m-am dus

ai mai simți tu ploile vreodată,
ți-ai mai ascunde îngerii din piept,
ceața aceasta, tristă și sărată,
îți va mai spune oare că te-aștept

pianul lui Berman va mai fi în stare
să schimbe tot ce am atins cîndva,
îți vei aduce aminte, la culcare,
ce viu era tot burgul cînd ardea

cîte iluzii am triat în vară,
cîte ruine înflureau în noi,
cum mă rugam, în fiecare seară,
să mi te-aducă toamna înapoi

ți-aș scrie mult, dar nu se mai cuvine,
oricum nu voi primi nicicînd răspuns,
de aş muri cât ai uita din mine,
cîte cuvinte ți-ar părea în plus?

Născută toamna, felul meu de-a plînge,
 iubesc doar ceea ce nu pot zări,
 port mii de șoapte ruginii prin sânge,
 țeș amintiri pepit prin burgul gri,
 surîd mereu, așa, la întîmplare,
 doar îngerii zăresc surîsul meu,
 și fiindcă știu să mor și știu cît doare
 mă joc din cînd în cînd de-a Dumnezeu
 și lumi stîrnesc anume pentru tine,
 hotare nu le pun, nici n-are rost,
 fără de teamă, fără de rușine,
 îți dau la mine-n suflet adăpost,
 și-apoi tot eu te izgonesc din tîmplă,
 e felul meu ciudat de-a mă minți
 că pot evapora tot ce se-ntîmplă,
 că pot să-njur rusește, pot fugi
 de ceea ce îmi este prea aproape,
 de ceea ce mereu am vrut să am,
 ca umbra unui nour peste ape
 te pot veghea un secol de la geam,
 și pot să port tot ceea ce mă-nfrînge
 cum poartă alții mici dulcegării
 născută toamna, felul meu de-a plînge,
 iubesc doar ceea ce nu pot zări...

*

Încă o zi mi-e dată, mai pot oare
să făuresc dantele, să fac tumbă,
să dau de-a dura, prin livezi de sare,
trăsurile de ger, trupul de umbră,

mai pot opri cu versul o privire
de suflet mov, mai pot oare să scriu
zguduitor și simplu și subțire
precum se-nfige cuiul în sicriu

mai pot învinge anul, mai pot crede
că vei mai reveni în tâmpla mea
deși de-atîta moarte nu se vede
decît ninsoarea care va cădea

în mine crește viscol, strada geme
de îngeri hăulind la nai de os
de-ai fi aici ți-aș spune nu te teme
iarna se moare totuși mai frumos

și te-aș chema probabil la plimbare
să admirăm secunde cum cresc
încă o zi mi-e dată, mai pot oare
să făuresc dantele, să iubesc...

*

Vor trece două ierni, te voi uita...
pe masă va sta cana cu cafea
precum stătea și-n ziua aia gri,
sub geam se vor juca din nou copii
ceva mai plini de griji, ceva mai mari,
în centrul vechi vor poposi birjari
tot așteptînd clienți, tot așteptînd
să mi te scot într-un final din gînd,
și o să am omăt, și o să am
becuri kitschoase agățate-n geam,
beteala mov, cadoul tăinuit,
mă rog, tot ce m-ar face să te uit,
mă rog, tot ce m-ar face să îmi spun
că n-are niciun rost dacă adun
și amintiri, și umbre și căderi,
iarna nu are niciun rost să sperii
fiindcă totul e mort și înghețat
ca glasul ce în tîmplă mi-ai lăsat,
și-atunci te-ntreb, nu e mai bine așa,
pe masă va sta cana cu cafea
precum stătea și-n ziua aia gri,
sub geam se vor juca din nou copii,
omătul întreg burgul va-ngropa,
vor trece două ierni, mă vei uita...

Din cînd în cînd unul din noi dispare
ca și cînd nici n-a fost, sau ca și cînd
o umbră ca un semn de întrebare
a răsărit, absurdă, din pămînt
în locul omului ce altădată
încă-ți vorbea, încă îți mai scria
și-acum n-a mai rămas decît o pată
plutind tăcut pe amintirea sa
ce poți să spui în astfel de momente
cum să mai poți, din nou, să te-amăgești
cînd sufletul se sparge în fragmente
pe care n-o să poți să le lipești
mai poți iubi, mai vrei, mai ai pe cine,
mai poți oare surîde, are rost,
o să mai poți păstra doar pentru tine
aceste dulci iluzii ce ți-au fost
și adăpost, și sînge, și culoare,
și anotimpuri blînd apuse-n gînd
din cînd în cînd unul din noi dispare
ca și cînd nici n-a fost, sau ca și cînd...

*

Te-aș fi salvat, de-aș fi știut salva
ce a rămas arzînd în ființa ta
felul tău unic în care puneai
să fiarbă-ncet esențe pentru ceai,
modul prin care știi să împlînzești
zăpada recitînd din cărți rusești,
un soi numai al tău de a-ți șopti
că, uite, o să treacă încă o zi
și-o să se uite totul, ca și cum
uiți mîine nuanța aspră de parfum
pe care astăzi încă o iubești,
aș fi salvat amprenta de pe cești,
privirea de pe burgul creponat
și umbra coapsei tale de pe pat,
și ruga ce mă învățai s-o spun
cînd, îmbibat de zori, porneam la drum.
Te-aș fi salvat, de-aș fi știut salva
ce a rămas arzînd în ființa ta...

*

Nu-mi pune tîmpla lîngă tine, lasă,
și-așa aud în vis orice suspin
învăță-mă, de vrei, drumul spre casă,
să am diseară unde să mă-nchin
învăță-mă cuvinte nerostite
și-nvăță-mă, de poți, să îmblînzesc
lanul acesta de nopți nedormite
în care, cînd nu ești, m-adăpostesc
mai multe nu mă învăța, nu are
rost cu mai multe sufletul să-ncarc
poți doar, de vrei, să mergem la plimbare
să pîndim iarna cum se stinge-n parc,
ne vom topi încet prin ceața deasă
sorbînd tăcuți din cîmile cu vin
nu-mi pune tîmpla lîngă tine, lasă,
și-așa aud în vis orice suspin...

Erai săgeată, risipeai în vînt
 subțiri raze de soare pe pămînt
 prin iarna gri ce tocmai se sfîrșea
 aveai un mod ciudat de-a asculta
 tăcerile crescute printre noi
 era întîi februar și amîndoi
 ne ascundeam în casă încercînd
 să ne topim zăpezile din gînd
 printre motani, și vise, și ratări,
 și ceaiuri mov, și despărțiri, și gări
 mă rog, știi tu, înconjurați de-un soi
 de zid imens de amintiri și ploii
 ce ne păzea, ca burgul să nu vadă
 cît Bach se stinge-n noi, ce cavalcadă
 de heruvi ne brăzdează trupul, chipul
 pe care Domnul își gravează nimbul
 Erai săgeată, risipeai în vînt
 subțiri raze de soare pe pămînt...

*

Mă cheamă îngerii, eu le spun lasă
ce rost mai are să mă-ntorc din drum
abia am nimerit drumul spre casă
și-n jur e prea mult viscol și e fum
și niciun sfânt nu mi-ar putea aduce
tot ce-am iubit vreodată înapoi
troițele uitate la răscruce
sunt prea tocite de tăceri și ploi
cui să mă rog, azi nimănui nu-i pasă
că-mi înfloresc în suflet flori de scrum
mă cheamă îngerii, eu le spun lasă
ce rost mai are să mă-ntorc din drum...

*

Îți mai amintești cum ne iubeam,
aveam flori de măr aprinse-n geam
aveai îngeri zăvorâți în trup
să nu pot de tine să mă rup
să nu pot la tîmplă să îți spun
cîte morți în mine pot s-adun
cîte nopți în tine am aflat
răvășind cearceaful de pe pat
eram triști și fericiți și goi
zilele de mai treceau prin noi
nevăzute, precum un cadou
rătăcit pe-o bancă, în Copou
și mințeam că nu simțim decît
șalul primăverii de la gît...

Îți mai amintești cum ne iubeam,
aveam flori de măr aprinse-n geam...

*

Treceam ca personalul de Bacău
înconjurat de nori prin gândul tău
și era zi de joi, și încercam
să trag storul de ploaie de la geam
ca să mă vezi și ca să îmi surîzi
orașul era plin de îngeri gîzi
de care trebuia să mă feresc
căci n-ar fi suportat să te iubesc
dar ție nu-ți păsa, fiindcă aveai
și cărți, și Părt, și biscuiți, și ceai
și îți era atît de mov și bine
încît nici nu te mai gîndeai la mine
dar eu, vezi tu, treceam prin gândul tău
tiptil, ca personalul de Bacău,
și era zi de joi, și încercam
să-ți trag storul de ploaie de la geam...

*

Lui P. C.

O să îți fie iunie și seară,
ceața se va prelinge peste hău,
vei tot flana pe ulițe de ceară
cu aripi lungi ca norii din Asău
precum făceai în veacurile-n care
credeai că încă mai puteai salva
copiii cu iluzii în spinare
ce defilau domol prin ființa ta.
Va fi târziu cum este-ntotdeauna
cînd ești tăcut și trist și obosit
de peste dealuri s-o aprinde luna
sclipind absurd ca lama de cuțit.
Dar ne-oi iubi c-o dragoste amară
precum iubești tot ce nu e al tău
O să îți fie iunie și seară,
ceața se va prelinge peste hău...

De același autor au mai apărut:

„Mic tratat de colorare a nopții” - poezii

„Rituri de dragoste și ură” - poezii

„Scrisori către fluturi” - poezii

„Cehov și ceai” - poezii